

นวดฝ่าเท้า

นวดท่อน้ำนม

นวดท่อน้ำนม

โอบ รัก เข้า ใจ

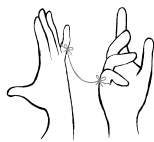
娇藏

วงษ์จายทอง 狂上加狂 เทียน
คู่เคียงอาแป่

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มากกว่ารักกลับมาอีกครั้งพร้อมผลงานเรื่องใหม่ของ 'ขวงซังจยาขวง' เรื่อง 'ซ่อนรักชายลับ' จำนวน 5 เล่มจบ โดยจะเป็นเรื่องราวของหญิงสาว ที่สูญเสียความทรงจำช่วงหลายปีก่อนหน้านี้ไป ตื่นมาก็พบว่าตนเองถูกคนทำร้าย โดยนางได้รับความช่วยเหลือจากสามีรูปงาม เรื่องนี้ประหนึ่งเป็นเรื่องราวของสาวชาวบ้านกับพ่อค้าที่มีมาดของบัณฑิตใช้ใหม่คะ ทว่าเรื่องราวจะเรียบง่ายเหมือนบ้านหลังน้อยที่ตำบลหลังเฉวียนน้อยอย่างที่ 'หลิวเหมียนถิง' คิดไว้จริงๆ หรือ

ช่วงเวลาหลายปีที่หลิวเหมียนถิงจดจำไม่ได้ แท้จริงแล้วเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เหตุใดนางถึงถูกคนทำร้ายหวังเอาชีวิต ทางสามี 'ซุ่ยจิว' ที่คล้ายร่อนไปร่อนมา ใช้ชีวิตเอ้อระเหยเหมือนพวกคุณชายสายบุญ ความจริงแล้วเป็นเช่นนั้นหรือไร ในบ้านหลังนี้มีบ่าวหญิงที่เข้มงวดเกินบ่าวปกติทั่วไป สามียังสรรหาของแพงหุ่ยมีค่าควรเมืองมาให้ไม่ได้ขาด ทั้งที่เขาหาเงินมาได้แสนน้อยนิด

ปริศนามากมายกำลังรอให้ทุกๆ ท่านไปร่วมติดตามกันภายในเล่มคะ สรุปแล้วสามีภรรยาคู่นี้มีความลับใดซ่อนอยู่ แล้วพวกเขารักกันจริงหรือไม่ หากอยากรู้คำตอบแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ท่านพี่อารมณ์ไม่ดีหรือ"

ชวยสิงใจหวัยกยกมุกปาก "ไม่ใช่เช่นนั้น ข้าแค่คิดว่าเจ้าเล่นเก่งเพียงนี้
ไม่รู้ว่าไปเรียนจากผู้ใดมา"

ลักษณะการเดินหมากของหลิวเหมียนถึงเรียกได้ว่าเหมือนกับโจรกบฏ
นามคืออวี่ผู้นั้นไม่มีผิด ดังนั้นไม่ยากจะจินตนาการว่าตอนที่หญิงสาวผู้นี้
อยู่บนภูเขา เคยเดินหมากเป็นเพื่อนโจรกบฏฆ่าเวลาเช่นเดียวกัน...

เรื่องนี้แตกต่างไปจากภาพหญิงสาวอ่อนแอถูกโจรกบฏรังแกที่เขาคิดไว้
ยิ่งนัก

วันนั้นสามีชวยจิวดูอารมณ์ไม่ดีตลอดเวลา ตอนออกจากบ้าน
หลิวเหมียนถึงได้แต่กำชับสามีอย่างขยันทันแข็งว่าช่วงที่การศึกษา
ที่หอหมากล้อมไม่ยุ่ง อย่าลืมกลับบ้านมากินข้าวด้วย...

•

แนะนำตัวละคร

- * หลิวเหมียนถั่ง บุตรสาวสกุลหลิว ตระกูลฝั่งบิดาสูญสิ้นไปแล้ว มีท่านตาเปิดสำนักคุ้มภัย ลายมือเขียนอักษรขลังยิ่ง
- * ชูยจิว คุณชายลำดับที่เก้าของสกุลชูย เป็นพ่อค้า สามีของหลิวเหมียนถั่ง รูปร่าง นิสัยสุภาพอ่อนโยน ชอบเดินหมาก
- * ไหวหยางอ่อง ท่านอ่องผู้ปกครองเงินโจว สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากบิดา ไม่รู้จักความรัก นิสัยเหี้ยมโหด ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา
- * จ้าวเฉวียน เจ็นหนานโหว หรือหมอเทวดาจ้าว สหายของ ไหวหยางอ่อง ชมชอบหลิวเหมียนถั่ง
- * หลี่มา มา บ่าวหญิงอาวุโสในบ้านสกุลชูย นิสัยเข้มงวด มีฝีมือในการทำอาหาร
- * หลิวจื่ออวี่ บุตรชายของอดีตรัชทายาท ร่างกายอ่อนแอ เคยเป็นคนรักของหลิวเหมียนถั่ง

7

ตำบลหลังเจวียนเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในการผลิตเครื่องเคลือบดินเผาแห่งราชวงศ์ต้าเยียน ทุกๆ วันต่างมีพ่อค้าจากทั่วทุกสารทิศนำสินค้าเข้ามาไม่เคยขาด

ราคาที่ดินในท้องที่ก็สูงมากขึ้นเรื่อยๆ ทว่ายังคงไม่อาจหยุดยั้งคนต่างถิ่นให้เลิกเข้ามาพำนักอยู่ที่นี้ได้

นี่มิใช่ว่าในช่วงฤดูใบไม้ผลิเดือนสองที่ต้นหญ้าโปกไหว นกโผบินบนถนนหินทางเหนือของตำบลหลังเจวียนก็มีรถม้ามาเยือนอีกแล้วหรือหรือ บรรดาหญิงออกเรือนที่จับกลุ่มทำงานเย็บปักกันอยู่บนถนนพากันชะเง้อชะเง้อคอมอง ใครรู้ว่าบ้านหลังคามุงกระเบื้องที่ว่างเว้นมานานหลังนี้มีครอบครัวเช่นไรย้ายเข้ามาอยู่

รถม้าคันนั้นหยุดลงหน้าประตูบ้านที่ออกจะเก่าไปบ้าง บ่าวหญิงวัยกลางคนหน้าดำคล้ำรูปร่างผอมผู้หนึ่งยกเก้าอี้ทรงดอกเหมยตัวเล็กลงมา

จากด้านหลังรถม้า จากนั้นยื่นมือไปช่วยประคองหญิงสาวอายุราวสิบแปดปี ในชุดผ้าแพรสีเทาอ่อนผู้หนึ่งออกมาจากม่านรถม้า

ไม่รู้เหตุใดหญิงสาวผู้นั้นจึงถือไม้เท้าไม้ไผ่ที่ใช้สำหรับปีนเขาเอาไว้ด้วย นางค่อยๆ ก้าวลงจากรถม้าภายใต้ความช่วยเหลือจากบ่าวหญิงวัยกลางคน

เมื่อหญิงสาวผู้นั้นลงจากรถม้าก็กวาดตามองไปรอบๆ อย่าง เป็นธรรมชาติ ทำให้คนได้เห็นคิ้วโค้งดั่งภูผาไกลของนางอย่างชัดเจน

ทันทีที่ได้เห็นก็ชวนให้คนแอบร้องในใจว่า *มารดาเอ๋ย! นี่ก็ไม่ถึงว่า* *บนโลกนี้จะมีหญิงสาวที่งามผุดผาดดั่งภาพวาดเช่นนี้อยู่ด้วย!*

ตำบลหลังเจียงนันทงอยู่ที่เจียงหนาน* เป็นสถานที่สรรคส์สร้างหญิงงาม มานับแต่โบราณ แต่ความงามของหญิงสาวผู้นี้ไม่ได้งามยวนตาตั้งทิวทัศน์ ของเจียงหนาน กลับมีเอวคอดกิ่ว ขายาว นูนสะโอดสะอง โดยเฉพาะ จอนผมสีดำลับที่ขยับแน่นนัยน์ตาให้งามพิศยิ่งขึ้น

เพียงแต่ดูจากทรงผมที่เกล้าขึ้นเช่นนี้ นางน่าจะแต่งงานแล้ว

หญิงงามนั้นงามอยู่ ทว่าเห็นแล้วไม่ชวนให้รู้สึกน่าคบหา รู้สึกว่า ความงามจับตาเพียงนี้ควรจะเลี้ยงดูอยู่แต่ในวังลึก ตำแหน่งหยกหลังคาทองคำ จึงจะถูก เหตุใดจึงระหกระเหินมาอยู่ในตำบลเช่นนี้ได้เล่า

ป่าอื้นที่ชะง่อนหน้ามืองอยู่ครึ่งวัน หลังเห็นหญิงสาวผู้นั้นเดินนำบ่าวหญิง สองคนกับคนบังคับรถเข้าไปในบ้านก็ยังไม่เลิกสนใจ กระซิบกระซาบกับ บรรดาหญิงออกเรือนที่นั่งอยู่ด้านข้างอย่างอดไม่ได้ "มารดาเถอะ อยู่มานาน เพียงนี้กลับเพิ่งเคยเห็นคนงามปานนี้เป็นครั้งแรก ไม่รู้ว่าสามีของนาง ทำมาหากินอันใดถึงมีความสามารถตั้งกับหญิงงามเยี่ยงนี้ได้!"

ภรรยาของบ้านสกุลจางเอ่ยต่ออย่างไม่ยี่หระ "จะทำอันใดได้เล่า!

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของ มณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

คนต่างถิ่นที่มาซื้อบ้านที่นี่ เก้าในสิบส่วนล้วนเป็นพ่อค้าขายเครื่องเคลือบดินเผา
ช่างฝีมือทั่วไปซื้อบ้านบนถนนสายนี้ไม่ได้หรอกนะ"

เมื่อได้ยินนางพูดเช่นนี้บางคนก็หัวสอมองฉับไวก็หรีตาลงพูดโพล่ง
ออกมาทันที "ถ้าสามีผู้นี้เป็นพ่อค้าก็ต้องเป็นพวกสายตาสั้น พอหาเงิน
ได้แล้วกลับไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ถึงได้กล้าแต่งภรรยาที่งามเพียงนี้ ถ้าเกิด
ออกไปทำมาค้าขายข้างนอกอยู่บ่อยๆ ทั้งภรรยาคนงามไว้ที่บ้านตามลำพัง
กำแพงเตี้ยประตูด่าเช่นนี้จะ...จะป้องกันได้อย่างไร!"

ประโยคนี้ของนางมีที่ไปที่ไป บริเวณถนนสายเหนือของตำบลหลังเจี๋ยน
มีครอบครัวพ่อค้าอยู่มากมายนัก ส่วนมากบรรดาบุรุษมักจะทำออกเดินทางไกล
ไปค้าขายทั่วเหนือจรดใต้ ชำบรรดาพ่อค้าเหล่านั้นยังชอบแต่งหญิงนางโฉม
เป็นอนุ ส่วนใหญ่ที่พามาตั้งรกรากอยู่ที่นี่ด้วยล้วนไม่ใช่ภรรยาเอก

ในแต่ละครอบครัวมีบ้างที่หลังสตรีแต่งงานแล้วทนความเหงา
เปล่าเปลี่ยวไม่ไหว เปลี่ยนใจให้บุรุษอื่น

ดังนั้นเวลาพวกเขาใจถูกใจใครเข้า เรื่องอย่างตอนกลางคืน
เปิดหน้าต่างทิ้งไว้ แอบนัดพบกับชายเสเพลในท้องที่จึงเกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ

เรื่องราวที่ซ่อนเร้นอยู่ในยามค่ำคืนเหล่านี้ยากจะหนีพ้นจากสายตา
ของบรรดาหญิงออกเรือนที่ชอบจับกลุ่มนินทาในตรอกชอกชอยเหล่านี้
เวลามารวมตัวอยู่ด้วยกันตอนกลางวันช่วงทำงานเย็บปักก็จะพากันพูดคุย
เรื่องจริงเรื่องเท็จ ชีวิตประจำวันจุกจิก ความสัมพันธ์กุ่มกิมของเพื่อนบ้าน
ข้างๆ ตนเอง

พอเวลาผ่านไปนานเข้าสายตาของบรรดาหญิงออกเรือนยิ่งเฉียบคม
คุณแม่นยำเหลือเกิน!

และหญิงออกเรือนคนงามที่เพิ่งมาใหม่วันนี้ ไม่รู้ว่ามีความเป็นมา

อย่างไร ดูจากสภาพแล้วน่าจะเป็นตัวปัญหาที่ดึงดูดบุรุษเช่นกัน เหลือแค่ รอดูว่าชายเสเพลคนใดของตำบลหลังเจริญจะสามารถเปิดประตูหลังของ บ้านหลังคามุงกระเบื้องบนถนนสายเหนือหลังนี้ได้...

ณ ช่วงเวลาหนึ่งบรรดาหญิงออกเรือนท้องถิ่นเหล่านี้ก็เริ่มพากัน จับกลุ่มนิเทศ ประณามสมาชิกในครอบครัวของพ่อค้าต่างถิ่นที่จะมาทำให้ ถนนสายเหนือเสียชื่อ ทั้งยังพากันยกยอบุรุษบ้านตนเอง ดีที่บุรุษของตน ตามีแวว แต่กับภรรยาที่มีคุณธรรมอย่างตน ในช่วงเวลานั้นทุกคน ต่างสนทนาพาทีกันอย่างครื้นเครง

ยามนี้เลิกพูดถึงเหล่าหญิงออกเรือนปากมากช่างนิเทศด้านหน้าประตู แล้วมองเข้ามาภายในบ้านมุงหลังคากระเบื้องที่ผ่านการตกแต่งใหม่แทน หลังหญิงงามผู้นั้นก้าวเข้ามาหลังประตูก็ขมวดคิ้วแน่นอย่างสงสัยอยู่ตลอด

ดูเหมือนว่าบ้านหลังนี้จะมีแค่กำแพงกับประตูใหญ่เท่านั้นที่กระด้า กระด้างไม่ได้ผ่านการซ่อมบำรุง เพราะพอเข้ามาภายในบ้านก็พบกับสระน้ำ เล็กๆ คู่แปลงดอกไม้ เครื่องเรือนไม้จันทร์ ทุกอย่างล้วนประณีตพิถีพิถัน

หิ้วเหมียนถึงเงยหน้ามองสำรวจบ้านหลังเล็กหลังคามุงกระเบื้อง ที่มีประตูทางเข้าออกเดียวหลังนี้อีกครั้งพลางขมวดคิ้วแล้วเอ่ยถามอย่างลั้งเล "มิใช่สามีขาดทุนการค้าไปไม่น้อยจนจำเป็นต้องย้ายออกจากเมืองหลวง หอกหรือ เหตุใดย้ายมาอยู่ที่นี่แล้วยังซื้อบ้านที่ดูใช้ได้เพียงนี้ เขา..."

หิ้วเหมียนถึงยังไม่ทันพูดจบ บ่าวหญิงหน้าดำคล้ำที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก็เอ่ยขัดคำพูดนางอย่างแข็งกระด้าง "ครอบครัวของนายท่านเป็นคนบดี มาหลายรุ่น อูฐที่ป่วยตายก็ยิ่งตัวใหญ่กว่าม้า* บ้านหลังเล็กเพียงนี้ยังคงมีเงิน

* อูฐที่ป่วยตายยิ่งตัวใหญ่กว่าม้า เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงผู้มีอำนาจร่ำรวยมาก แม้จะกำลังประสบปัญหา แต่ก็ยังมีอำนาจจัดการเรื่องต่างๆ ได้มากกว่าคนอื่น

ชื่อไหน ฮูหยินคิดมากไปแล้วเจ้าคะ"

หลิวเหมียนถึงไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่นั่งนิ่งเรียวยาวดูไม่ทำในมือตนเอง
เบาๆ

หลิวมา* ผู้ที่ชอบพูดชดนางมาหลายครั้งแล้ว หลิวเหมียนถึงไม่รู้ว่า
ก่อนหน้าที่จะล้มป่วยตนเคยจัดการดูแลบ้านมาอย่างไร แต่รู้สึกว่าคุณเอง
ไม่น่าจะทนคนเช่นนี้ได้

ทว่าหลังล้มป่วยหนัก ไม่ใช่เพียงสุขภาพร่างกายไปจนหมด ซ้ำยัง
มอดไหม้ความทรงจำในสมองนางไปเกือบหมดด้วย

นางจำหลายๆ เรื่องราวไม่ได้แล้ว จำได้แค่ว่าคุณชื่อ 'หลิวเหมียนถึง'
เป็นบุตรสาวคนเล็กของสกุลหลิว อดีตตระกูลสูงศักดิ์แห่งเพี้ยชาน มารดา
เสียไปตอนอายุสิบขวบ มีพี่ชายอายุมากกว่านางห้าปีหนึ่งคน เพราะสกุลหลิว
ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายมาหลายรุ่น ตอนหลังขาดแคลนเงินทอง บิดาจึงหันมาขาย
การแต่งงานที่ไกลถึงเมืองหลวงกับพ่อค้าสกุลซุยให้นางเพื่อค่าสินสอดก้อนโต

ยังจำได้ว่าตอนที่นางจะต้องออกเรือนนั้นมีความไม่เต็มใจมากเพียงใด
รู้สึกเหมือนตนเองถูกบิดาแท้ๆ ขายทิ้ง

ทุกวันนี้ห่างบ้านมาไกล ทว่าเรื่องราวหลังแต่งงานกลับจดจำไม่ได้
เลยสักอย่าง ความทรงจำในช่วงนั้นคล้ายถูกพันไว้ด้วยใยไหมหนาชั้น
หายไปในชอนอยู่ที่ใดสักที่

โชคดีที่สามีของนางนิสัยดี ไม่ได้ทอดทิ้งนางไปเพราะอาการหวาดกลัว
ในช่วงแรกหลังนางฟื้นขึ้นมา ทั้งยังเชิญท่านหมอมารักษา ยาสมุนไพรชั้นเลิศ
ก็มีให้ไม่เคขาด ยอมจ่ายเงินทองที่มีไปกว่าครึ่งจิ้งย้อชีวิตของนางกลับมาจาก
หน้าประตูผีได้ในที่สุด

* มามา เป็นคำเรียกหญิงสูงวัยและหญิงรับใช้อาวุโสด้วยความยกย่อง

แต่นางป่วยชมนานาน สิ้นเปลืองเงินทองอย่างมาก พอผ่านไปหนึ่งปี ทรัพย์สินของครอบครัวสามีเองก็ไม่มากเท่าแต่ก่อนแล้ว

สามีที่ออกไปทำงานไกลได้ฝากคนมาบอกนางว่าเขาขายร้านค้าในเมืองหลวงให้คนอื่นไปแล้ว ปัจจุบันกิจการของครอบครัวย้ายไปที่เจียงหนานแทน นางจำเป็นต้องเก็บสัมภาระย้ายมาตั้งรกรากยังตำบลหลิงเฉวียน

นับแต่ล้มป่วยความจำเสื่อม ช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาพอให้หลิวเหมียนถึงหายหวาดผวาก็ทำอะไรไม่ถูกจากอาการสูญเสียความทรงจำไปได้แล้ว

สามีเคยเล่าให้ฟังว่าสกุลหลิวถูกลูกหลงจากคดีสำนักศึกษาได้ชานเมื่อสามปีก่อน บิดาถูกตัดสินโทษประหารชีวิต ส่วนพี่ชายเข้าคุก ภายหลังถูกเนรเทศส่งไปยังหลิงหนาน

ทั้งที่ได้ยินข่าวร้าย แต่ลึกๆ ในใจนางกลับไม่รู้สึกรำเหนือความคาดหมายแต่อย่างใด

ความเน่าเฟะของสกุลหลิวแสดงให้เห็นตั้งแต่ก่อนที่นางจะออกเรือนแล้ว บิดาเย็นชาละเลยนาง ทว่ารักใคร่ให้ทำยจ่ายเงินซื้อตำแหน่งให้พี่ชาย กลบฝังปัญหาของสกุลหลิวจนกลายเป็นภัยแฝง

แม้จะเป็นเรื่องตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน แต่นางที่สูญเสียความทรงจำ ช่วงนั้นไปยังคงได้รับความสะเทือนใจอย่างหนักหน่วง หลังได้ยินข่าวบิดาตายอย่างอนงอนนาล และสิ่งที่พี่ชายประสบพบเจอ นางก็เสียใจจนกินข้าวไม่ลงไปหลายวัน

สุดท้ายเป็นสามีที่บังคับบีบบังคับนางกรอกน้ำแกงลงไปครึ่งชาม จากนั้นเอ่ยเสียงเย็นว่า 'เรื่องเกิดขึ้นมาหลายปีแล้ว เจ้าก็แค่สูญเสียความทรงจำถึงได้เสียใจอีกครั้ง ผู้ตายจากไปแล้ว มีเหตุผลให้คนเป็นตายตามไปเสียที่ได้กัน

บรรดาคนในครอบครัวของบัณฑิตที่ถูกพอลูกสกุลหลิวของเจ้าฆ่าตาย
ยังไม่ได้คิดสั้นตามเลย เจ้าอดอาหารตายเช่นนี้ต้องการจะรับผิดชอบ
ของเจ้าหรือไรกัน'

ประโยคนั้นเปรียบดั่งมีดคมกริบที่นางไม่อาจทนรับได้ แต่ขณะเดียวกัน
ก็ทำให้กระจ่างแจ้ง กระจกตวนางออกมาจากความโศกเศร้าที่ไม่อาจควบคุม
สกุลหลิวสูงศักดิ์หายไปตั้งนานแล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องมีชีวิต
อยู่ต่อไป

สามีเป็นคนพูดไม่เก่ง ปกติอยู่กับนางก็ไม่พูดมาก แต่เขาเป็นบุรุษ
ที่พึ่งพาได้ ไม่ได้รังเกียจนางเพราะบ้านสกุลเดิมของนางตกอับ

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางก็ไม่อาจอ้างว่าป่วยแล้วเป็นภาระให้สามีนาง
เสียสมาธิ

โดยเฉพาะเมื่อได้ยินหลีมามาบอกว่าเพื่อรักษานางแล้ว สามีถึงกับ
ไม่มีสมาธิดูแลกิจการ สูญเสียเงินทองไปก้อนใหญ่ หลิวเหมือนถั่งยังรู้สึกผิด
ยากจะทน ตั้งปณิธานว่าจะเป็นผู้สนับสนุนที่ดีให้สามีสามารถทำการค้า
ได้อย่างสบายใจ ไม่ถึงขั้นขาดทุนทรัพย์ที่มีไปจนหมด

ในที่สุดวันนี้นางก็มาตั้งรกรากอยู่ที่ตำบลหลังเขยีน นับจากนี้ไปที่นี่
คือบ้านของนาง เพียงแต่หลีมามาผู้ี้ดูเหมือนจะชอบปฏิบัติตัวไม่ติดกับนาง
คล้ายว่านางเคยทำผิดต่อสามีอย่างไรอย่างนั้น

แม้ว่าอวูโสะจะทำตัวไม่ดี แต่หลิวเหมือนถั่งก็ไม่ได้ไว้วางใจ ตอนนี้
สกุลซุ่ยไม่ได้ใหญ่โตเหมือนแต่ก่อน คนที่ยอมอยู่ต่อล้วนเป็นบ่าวอวูโสะ
ที่ซื่อสัตย์ นางเพิ่งมาถึงยอมไม่สะดวกวางทำเป็นนายหญิงของบ้านจัดการ
กับหลีมามา ทำให้บ่าวรับใช้คนอื่นพลอยรู้สึกแยะไปด้วย แต่ถึงอย่างไรก็ต้อง
ตักเตือนอ้อมๆ บ้าง

ถ้าไม่ได้จริงๆ ส่งหลิ้มามาไปทำงานที่ร้านค้าของสามีแทนก็ได้
เมื่อคิดเช่นนี้หลิ้มเหมือนถึงก็รู้สึกสบายใจขึ้น วันเวลาในอนาคต
อาจเป็นเหมือนสายลมฤดูใบไม้ผลิเดือนสองของตำบลหลังเจริญน หลัง
ผ่านความหนาวไปก็คือความอบอุ่นอันไร้ที่สิ้นสุด

แม้หลิ้มเหมือนถึงจะเพิ่งมาถึงที่นี่ แต่หีบเสื้อผ้าล้วนถูกส่งมาก่อน
ล่วงหน้าแล้ว ทว่าพวกเสื้อผ้ากับผ้าห่มต่างพับเก็บไม่เรียบร้อย อยู่ในสภาพ
โยนใส่ไว้ในหีบเสื้อผ้าส่งๆ ทั้งสิ้น

หลิ้มเหมือนถึงตะโกนเรียกหลิ้มามาให้เข้ามาจัดเก็บหีบเสื้อผ้า แต่
เสียงของหลิ้มามากลับดังจากห้องครัวที่อยู่ไม่ไกลว่า "ประเดี๋ยวนายท่าน
จะมาที่นี่ บ่าวจำเป็นต้องทำอาหารเอาไว้ก่อน เสื้อผ้าเหล่านั้นไว้ค่อยเก็บพุงนี้
เจ้าค่ะ!"

หลิ้มามาขัดคำพูดอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มีเหตุผล จะให้สามีกลับมาแล้ว
หิวท้องรอกินข้าวคงไม่ได้

ข้างกายหลิ้มเหมือนถึงมีเพียงบ่าวหญิงวัยกลางคนสองคน คนหนึ่งคือ
หลิ้มามา อีกคนเป็นคนไปทำงานจิปาละ ตอนนี้นบ่าวหญิงทั้งสองต่างฝ่าฝืน
ทำอาหารอยู่ในห้องครัว งานในห้องนี้จึงจำเป็นต้องให้นางลงมือทำเองแล้ว

หลังล้มป่วยขาของนางไม่อาจทนยืนได้นาน ดังนั้นจึงย้ายเก้าอี้มานั่ง
ข้างหน้าต่างเสียเลย พร้อมกับทยอยพับเสื้อผ้าไปที่ละตัว

เสื้อผ้าเหล่านี้ซักจนเริ่มดูซีดเก่า ส่วนใหญ่เป็นของที่เมื่อหนึ่งปีก่อน
สามีสั่งคนไปซื้อมาเติมให้นาง หลังจากนั้นก็ไม่เคยมีเสื้อผ้าใหม่อีก

เพียงแต่ตอนนั้นก็กิจการของสามีไม่สู้ดี มีเสื้อผ้าให้สวมใส่ก็พอแล้ว นาง
ไม่ได้เรื่องมากเรื่องพวกนี้

ทว่า...เสื้อผ้าในหีบล้วนเป็นของนาง ไม่มีเสื้อผ้าของสามีซุกจิวอยู่

แม้แต่ตัวเดียว

หรือยังไม่ได้ขนย้ายสัมภาระของสามีมา? หลิวเหมียนถึงอดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้

ในตอนที่ยังกำลังครุ่นคิดอยู่นั้นด้านหน้าประตูบ้านก็มีเสียงล้อรถม้าบดถนนหินดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงเปิดประตูบ้าน

หลิวเหมียนถึงกำลังนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง เมื่อชะโงกหน้ามองไปก็ได้เห็นบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินอ้อมกำแพงบังตาด้านหลังก้าวยาวๆ เข้ามา

2

ยามนี้เป็นเวลาใกล้ช่วงย่ำค่ำแล้ว รัศมีสีทองส่องกระทบลงบนใบหน้างามสง่าของบุรุษ ส่งผลให้คิ้วของเขาดูคมเข้มมากขึ้น ดวงตาได้คิ้วดังกระบี่คมกริบนำเกรงขาม

นี่เป็นบุรุษที่หล่อเหลาผู้หนึ่ง จมูกโด่ง ริมฝีปากบางนั้นแทบจะอมยิ้มอยู่ตลอดเวลา มักจะหยักยกอยู่เสมอ ช่วยสลายกลิ่นอายโหดเหี้ยมที่แผ่ออกมาจากนัยน์ตาของเขาได้หลายส่วน

หัวใจเหมือนถึงยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ตนพินจากอาการป่วยหนักขึ้นมาเห็นเขา ความคิดแรกที่วาบผ่านมาในใจคือ...ถึงแม้รูปโฉมจะหล่อเหลาคมคายแต่ดูแล้วไม่น่าอ่อนคลายสบายใจ รูปหน้ามีลักษณะดอกท้อ* อยู่บางส่วนใครเป็นภรรยาของเขาจะต้องเหนื่อยใจเป็นแน่

คนโบราณว่าไว้ไม่อาจมองคนแต่ภายนอก มิฉะนั้นจะถูกสวรรค์ลงโทษ!

* รูปหน้ามีลักษณะดอกท้อ หมายถึงคนที่ใครพบเห็นก็ชื่นชอบ

นางที่นอนป่วยบนเตียงไม่รู้เรื่องรู้ราวถูกกรรมตามสนองหลังค่อนขอ
ผู้อื่นไปอย่างรวดเร็ว... เพราะคุณหอมที่ตนเตรียมไว้ให้ว่าที่สามีก่อนออกเรือน
ห้อยอยู่บนร่างของคุณชายรูปงามสง่าแฝงลักษณะดอกท้อผู้นี้

รวมกับที่ได้ยินท่านหม้ออายุน้อยซึ่งตรวจชีพจรให้นางเรียกเขาว่า
'ท่านซุ่ยจิว' นางถึงลอบคาดเดาได้ว่าที่แท่นางก็คือภรรยาดวงซวยที่จะต้อง
เห็นรอยใจผู้นั้น

ในตอนที่ได้รับคำยืนยันจากท่านหม้อ ความรู้สึกนางพลันสลับซับซ้อน
ยิ่ง ไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับสามีแปลกหน้าผู้นี้อย่างไรดี

ตัวนางในเวลานั้นยังคงไม่อาจขยับปากพูดได้มาก ทำได้เพียง
นอนไร้กำลังมองดูซุ่ยจิวที่นั่งอยู่ด้านข้างถามท่านหม้ออย่างใส่ใจว่า
'อาการป่วยของนางเป็นอย่างไรบ้าง จะพูดได้เมื่อใด'

น้ำเสียงทุ้มต่ำเปี่ยมเสน่ห์ช่างชวนให้คนรู้สึกสบายใจขึ้นมาอย่าง
ประหลาด...

ในตอนทีหลังเหมียนถึงกำลังใจลอย ซุ่ยจิวก็เลิกมานั่งประตูดินก้าวยาวๆ
เข้ามาแล้ว เมื่อเห็นนางกำลังมองมาที่ตนเองอย่างงงงันผีเท้าจึงชะงักลง
เงยไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้นนิ่งๆ "ซ้ากลับมาแล้ว"

เมื่อนับดูนางกับเขาไม่ได้เจอหน้าราวหนึ่งเดือนกว่าได้แล้ว

น่าเสียดายที่แม้นางกับซุ่ยจิวแต่งงานกันมาหลายปี แต่ทุกวันนี้
ในสมองของนางยังคงไม่มีเค้าวางว่าจะจดจำสิ่งใดๆ ได้ รวมถึงไม่มีทาง
เกิดความรู้สึกกะเนิงหาตัดพ้อหลังสามีจากจรไกลไม่กลับมา

แต่นางก็พอจะได้ยินเรื่องราวในอดีตบางอย่างจากปากผู้อื่น รู้แค่
หลังแต่งงานมาคู่สามีภรรยารักใคร่กันดี

แม้จะเหินห่างแต่เมื่อนึกถึงความช่วยเหลือและความเหน็ดเหนื่อย ที่สามีซุ่ยจิวมีต่อสกุลหลิวกับตนเอง หลิวเหมียนถึงปล้นหลุดจากภวังค์แล้ว ลูกเดินเข้าไปหา เตรียมจะช่วยเหลือคลุมมาสะบัดฝุ่นผงทิ้งให้

ทว่ายังไม่ทันให้นางได้เข้าใกล้ นิ้วยาวของซุ่ยจิวก็กำปมสายรัดด้วยตนเองพร้อมโยนเสื้อคลุมผ้าแพรตัวหนึ่งไปบนเก้าอี้ทางด้านข้างก่อนแล้ว

หลิวเหมียนถึงเห็นเขานั่งลงจึงเดินไปหยิบถ้วยบนโต๊ะขึ้นมารินน้ำให้ พลางเอ่ย "หลีมามากำลังทำอาหารอยู่ในห้องครัว ยังไม่ทันต้มน้ำร้อนมาให้ น้ำในภาชนะนี้อาจดื่มชา ท่านพี่ดื่มดื่บกระหายไปก่อนนะเจ้าคะ"

พูดจบก็อิงตามขนบธรรมเนียมที่เรียนรู้อมาจากอาจารย์หญิงซึ่งสอนหลักจรรยาของภรรยาให้นางก่อนออกเรือน ย่อตัวลงยกถ้วยขึ้นตรงกับหน้าผาก ยื่นให้สามีดื่ม

นี่เรียกว่า 'ยกถาดเสมอคิ้ว' เป็นธรรมเนียมที่สตรีซึ่งเคารพสามีพึงมี ดวงตาว่าลึกคู่นั้นของซุ่ยจิวหรือล่งเล็กน้อย ไม่ได้รับถ้วยที่นางยื่นให้ แต่หยิบตำราที่วางอยู่ด้านข้างขึ้นมาพลิกเปิด ขณะที่ยกก็เอ่ยคำพูดห่วงใย "ท่านหม่อมเหวดดาของเจ้าเคยบอกเอาไว้ เจ้าป่วยหนักมา ต้องหลีกเลี่ยงไอน้ำเย็นมากที่สุด ไม่ควรต้มน้ำเย็นเช่นนี้" เขาพูดจบก็ตะโกนออกไปข้างนอก "หลีมามาก ยกน้ำชาร้อนเข้ามา!"

หลีมามากผู้นั้นนับว่ากระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว รอไม่นานก็ยกกาน้ำชาร้อนเดินเข้ามา

ซุ่ยจิวรับถ้วยชาที่หลีมามากยื่นให้ จากนั้นพับแขนเสื้อส่งๆ แล้วใช้ฝ่าถ้วยปาดใบชาบนผิวหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ ค่อยๆ จิบน้ำชาด้วยท่วงท่าสง่างาม

สมัยก่อนตอนที่หลิวเหมียนถึงเรียนวิถีแห่งชากับอาจารย์หญิง เคยได้ยินอาจารย์สอนเรื่องศาสตร์แห่งการดื่มชาอย่างการยกฝ่าถ้วย

ปาดใบชา และลုပ်ถ้วยชามาก่อน ซึ่งล้วนแต่เป็นวิถีให้ศึกษา

ในตอนนั้นที่นางได้เห็นอาจารย์ทำให้อูอย่างคล่องแคล่วเป็นตัวอย่งยังแอบชื่นชมในใจ ทว่าบัดนี้เมื่อมองดูท่วงท่าสง่างามในการดื่มชาของชุยจีวแล้ว รวากับว่าภาพอาจารย์หญิงเมื่อครานั้นจะดูต่ำชั้นและจอมปลอมขึ้นมาทันที

นางจำได้แค่ว่าสกุลชุยเป็นคนบดีของเมืองหลวงที่ร่ำรวยเทียบเคียงกับบ้านเมือง ทว่าชาติกำเนิดเป็นเพียงลูกเรือของกลุ่มขนส่งทางน้ำที่ล้กลอบค้าเกลือ นี่ก็ไม่ถึงว่าลูกหลานของตระกูลพ่อค้าอย่างชุยจีวจะมีบุคลิกของตระกูลสูงศักดิ์อยู่

เทียบกันแล้วบุตรสาวของขุนนางตกอับครึ่งๆ กลางๆ อย่างนางดูไปกันไม่ค่อยได้กับคุณชายดั่งหยกตรงหน้าท่านนี้สักเท่าไร...

หลังหลี่มามายกน้ำชาร้อนมาวางก็ล่าถอยออกไปอย่างนอบน้อมทิ้งให้หลิวเหมียนถึงกับชุยจีวคู่สามีภรรยา นั่งอยู่ด้วยกัน

ความจริงช่วงเวลาอยู่กันตามลำพังเช่นนี้ไม่ได้มีอยู่บ่อยครั้ง ตอนที่นางยังป่วยหนักนอนชมบนเตียง มีสาวใช้กับบ่าวหญิงคอยปรนนิบัติอยู่ตลอดเวลา และเมื่อนางสุขภาพดีขึ้นชุยจีวก็ออกไปทำการค้าข้างนอกอีก

ตอนนี้ภายในห้องเสียบๆ มีคนสองคนนั่งอยู่ตรงข้ามกัน นางถึงนี้ก็ได้ว่าหน้าที่ของภรรยาไม่ได้ทำแค่ยกถาดเสมอด้ว แต่ยังต้องยวนยางโอบบิณคู่...

คิดมาถึงตรงนี้หลิวเหมียนถึงก็ตื่นเต็นขึ้นมา ตอนนี้ฟ้าเริ่มมีดลงแล้ว แต่เหมือนตนจะยังไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อมสักเท่าใด

หลังชุยจีววางถ้วยชาลงก็ถามอย่างอ่อนโยนว่าระยະนี้ร่างกายของนางดีขึ้นบ้างหรือไม่

เมื่อเห็นว่าสามีแค่พูดคุยเรื่อยเปื่อยกับตนเอง หลิวเหมียนถึงจึงลอบ

โล่งอก จากนั้นตอบกลับไปทุกคำถาม

หลังถามเรื่องทั่วไปสักพักหนึ่ง ลูๆ ซุยจิวก็เอ่ยอย่างไม่ค่อยเฉลียวใจว่า "เจ้าเพิ่งมาอยู่ที่นี้ พรงี้ใช้เวลาไปเดินเล่นในตำบลดูเถอะ ถ้ามีของสิ่งใดอยากซื้อเข้ามาเพิ่มก็ซื้อมาได้เลย"

หลิวเหมียนถึงได้ยินแล้วใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ย "ข้าไม่ได้ขาดแคลนสิ่งใด บนถนนมีผู้คนไปมาขวักไขว่รุ่มรวย มีผู้ยื่นมือกวาดทำความสะอาดบ้านดี ๆ อย่างไรก็สงบกว่า"

ทุกวันนี้สกุลซุยเริ่มตกอับ กิจการทำเงินในเมืองหลวงต่างขายทิ้งไปหมดแล้ว บัดนี้มาทำการค้าเครื่องเคลือบดินเผาที่ตำบลหลงเฉวียน ไม่ว่าจะเรื่องใดล้วนยากตอนเริ่มต้น คิดว่าคงจำเป็นต้องใช้เงินในหลายเรื่อง หากไม่มีรัยสิทธิ์เสียบ้าง ยังคงใช้จ่ายฟุ้งเพื่อเหมือนแต่ก่อน นั้นมิใช่เป็นการกินสมบัติเก่าหรือ

ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่อยากทำลายศักดิ์ศรีของสามี ดังนั้นจึงไม่พูดประโยคประเภทกลัวการออกไปใช้เงินเช่นนั้น

เพียงแต่เมื่อพูดจบนางกลับลุกขึ้นหยิบกล่องเครื่องประดับของตนออกมาจากหีบสัมภาระ

ข้างในนั้นมีตัวเงินสองใบที่ท่านตาฝากคนนำมามอบให้ตอนนางออกเรือน

หลังนางฟื้นขึ้นมาสินเจ้าสาวอื่นๆ ได้หายไปหมดแล้ว เหลือเพียงเครื่องประดับศีรษะที่สืบทอดมาจากมารดาของนางและกล่องเงินใบนี้ที่อยู่ใต้ฟูกของนางตามเดิม ภายหลังครอบครัวสามีลำบาก ซุยจิวก็ไม่เคยปริปากขอกล่องเครื่องประดับของนางมาก่อน

ตอนนี้หลิวเหมียนถึงหยิบตัวเงินใบหนึ่งยื่นให้เขาอย่างไม่ลังเล "ได้ยิน

หลิวหม่ามาบอกว่าท่านเพิ่งซื้อร้านค้าแห่งหนึ่งในตำบล บุกเบิกกิจการใหม่ คาดว่าในไม่ช้าจะสำเร็จรุ่งเรือง สินเจ้าสาวของข้ามีไม่มาก พวกนี้ถือว่าข้าร่วมหุ้นด้วย เมื่อร้านเปิดข้าเองก็สามารถแบ่งกำไรบางส่วนกับท่านพี่ได้"

นางเอ๋ยเช่นนี้นับเป็นการไว้หน้าซุยจิว ก็คงดีกว่าพูดตรงๆ ว่า 'ท่านพี่ ทุกวันนี้ท่านใช้เงินไปกับการจ่ายหนี้สินจนหมด ข้ากลัวท่านจะไม่มีเงินทุนเลยจ่ายเพิ่มให้ท่านด้วย'

ซุยจิวคิดว่าคาดไม่ถึงว่านางจะทำเช่นนี้ เพียงมองนางอยู่สักพัก เขาไม่ได้รับมา เพียงเอ๋ยถามว่า "เจ้าไม่กลัวว่าการค้าจะขาดทุน แล้วเจ้าจะไม่ได้สินเจ้าสาวกลับมาหรือ"

หลิวหม่าเห็นเขาไม่รับจึงวางตัวเงินลงบนโต๊ะพลางยิ้มเอ๋ย "ทำการค้าย่อมมีกำไรและขาดทุน เงินทั้งหมดในใต้หล้าจะตกอยู่ในมือคนผู้เดียวได้อย่างไรเล่า ท่านเอาไปใช้ยอมดีกว่าข้าหลับหูหลับตาใส่อยู่แล้ว" พูดจบก็มองเขาด้วยสีหน้าคาดหวังว่าเขาจะรับไว้

เดิมหลิวหม่าถึงกึ่งดงาม แต่หากหญิงงามไร้ชีวิตชีวาที่เป็นเพียงหยกแคะสลักชิ้นหนึ่งที่ปราศจากจิตวิญญาณ ทว่าเมื่อนางยิ้มน้อยๆ บรรยากาศเห็นห่างไม่น่าเข้าใกล้ดังภูเขาหิมะที่มีอยู่เดิมจะสลายหายวับไปกับรอยยิ้มสดใสดังบุปผาในทันที บนแก้มขาวนวลสองข้างมีลักยิ้มจางๆ ดูแล้วอ่อนหวานยิ่ง พาให้มีกลิ่นอายคล้ายเม่นางน้อยใส่ช้อบริสุทธ์เพิ่มขึ้น

ซุยจิวหรีตตามองอยู่ครู่หนึ่งถึงได้ยื่นมือไปหยิบตัวเงินมาพร้อมเอ๋ย "เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็จะเก็บไว้แทนเจ้าก่อน...แต่เจ้าก็ยังคงออกไปเดินเล่นในตำบลอยู่ดี ข้าส่งจอบผ้าสำหรับตัดชุดจำนวนหนึ่งไว้ให้เจ้าที่ร้านผ้า เจ้าลองไปดู หากไม่ถูกใจก็เปลี่ยนเป็นแบบที่ชอบเสีย..."

ในเมื่อเป็นความเอาใจใส่ของสามี หลิวหม่าถึงจึงไม่อาจปฏิเสธอีก

ผงกศรีชะรับปากแทน

ตอนนั้นเองหลี่มามาเข้ามาถามว่านายท่านจะกินอาหารหรือไม่ หลัง
ได้ยินคำตอบให้จัดโต๊ะจึงถือถาดไม้เคลือบยกอาหารเข้ามาวาง

อาหารในวันนี้ล้วนมีกลิ่นอายของเจียงหนาน รากบัวยัดไส้เนื้อผัด
ที่มีสีเหลืองกรอบ ไก่ขอทาน* ซึ่งแม่กลิ่นใบบัวเสกกระจ่าง แล้วยังมี
น้ำแกงเต้าหู้ข้างบนโรยไข่ปู รสชาติเอร็ดอร่อยมิสามัญ

บางที่อาจเพราะนายท่านกลับบ้าน วันนี้หลี่มามาที่ปกติทำอาหาร
ลวกๆ จึงตั้งใจเป็นพิเศษ

ตลอดทางที่หลิวเหมียนถึงเดินทางมาได้กินแต่ข้าวต้มกับผักเป็นหลัก
ตอนที่ไม่เห็นเนื้อก็ยังดี แต่พอได้เห็นถึงรู้ว่าตนเองกระหายเนื้อสัตว์แล้ว
จริงๆ จึงตั้งอกตั้งใจกินอย่างมาก

หลังเนื้อรสอร่อยตกถึงท้อง นอกจากช่วยแก้กระหายทางลิ้น นาง
ยังรู้ตัวว่าเมื่อครู่นี้ตอนตนกินข้าวเหมือนจะเสียมารยาทไป ดังนั้นจึง
ยกถ้วยเล็กไปตักน้ำแกงเต้าหู้มา เก็บมารยาทที่ฝึกฝนก่อนออกเรือนกลับ
ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ก่อนยื่นถ้วยเสมอคว่ำให้สามีทันที

นางจะลืมหิวไปแล้ว สมัยก่อนตอนอยู่บ้านเดิมก็เคยถูกบิดาตำหนิ
เพราะกินข้าวไม่เรียบร้อย นับจากนั้นมาทุกครั้งเวลากินข้าวต่อหน้าผู้อื่น
นางก็จะสงบเสียงลงเจ็ดส่วน

และตอนนี้การที่นางเอาแต่สนใจตนเองก็นับว่าไม่สมควรจริงๆ ทุกวันนี้
เงินในครอบครัวว่่อยหรือ ช่วงเวลาที่มีกับข้าวเต็มโต๊ะเช่นนี้จะพบเห็นได้ไม่มาก

* ไก่ขอทาน คือไก่อบห่อด้วยใบบัว ดำนานว่าในสมัยโบราณบ้านเมืองอยู่ในช่วงศึกสงคราม มีผู้คนบาดเจ็บล้มตาย
เป็นจำนวนมาก ชาวบ้านที่รอดชีวิตจากไฟสงครามมาได้ส่วนมากกลายเป็นขอทาน อยู่มาวันหนึ่งมีขอทานคนหนึ่ง
จับไก่ได้ตัวหนึ่ง แต่เนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ประกอบอาหาร อีกทั้งเพราะความหิวขอทานคนนั้นจึงใช้วิธีเดียวกับ
การเผามันเผา คือการนำหินมาก่อเป็นเตาไฟคลุมไก่แล้วจุดไฟเพื่อเผาไก่ให้สุก ซึ่งวิธีการทำอาหารงานนี้
ได้แพร่หลายไปถึงโรงสุรา ร้านอาหารซึ่งมีการพัฒนารสชาติอาหารได้นำใบบัวมาห่อเพื่อให้มีกลิ่นหอมของใบบัว
ปัจจุบันเป็นอาหารขึ้นชื่อของมณฑลเจียงซูและมณฑลเจ้อเจียง

แล้ว สามียุ่งกับการทำการค้าทุกวัน ต้องการการบำรุง ตนเองอยู่บ้านว่างๆ จะกินมากได้อย่างไร

คิดถึงตรงนั้นางจึงรีบเก็บตะเกียบ เอาแต่กินคำเล็กๆ คู่กับข้าวเท่านั้น
ชยุจิวกินไม่มาก แค่นั่งมือออกไปคืบกับข้าวเป็นบางครั้ง เวลาส่วนใหญ่
ล้วนมองดูหลิวเหมียนถั่งที่อยู่ตรงหน้ากินอย่างตะกละตะกลาม

เวลาหญิงงามกินอาหารจะพิถีพิถันที่ท่วงท่าส่ง่างาม อย่างเช่นเคี้ยว
ไม่เห็นฟัน ต้มน้ำแกงไม่มีเสียง นำเสียดายภรรยาผู้นี้ของเขาเรื่องความงามนั้น
ก็งามอยู่ ทว่ายามกินกลับเบิกตากว้าง แก้มพองป่อง มีสมาธิผิดปกติ

เพียงแต่ท่าทางตั้งใจกินเต็มที่เช่นนั้นกลับไม่ชวนให้คนรู้สึกดูถูก ซ้ำยัง
ชักจูงให้เกิดความอยากอาหารมากขึ้นแทน

โดยไม่ทันระวังเขาที่เดิมที่ไม่คิดจะกินเยอะกลับกินเพิ่มขึ้นตามไป
หลายคำ เพียงแต่ตอนหลังอาจเพราะนางอิมแล้วจึงไม่เห็นนางรีบขยับ
ตะเกียบคืบอีก

ทั้งสองคนนั่งตรงข้ามกัน ซ้ำความคิดยังไม่ได้อยู่ที่การกินอาหารทั้งคู่
บรรยากาศจึงดูเย็นเยือกเสียบังนไปบ้าง

รอหลังกินอาหารเสร็จชยุจิวดื่มชาล้างปากเรียบร้อยก็เอ่ยกับนางว่า
"ที่ท่าเรือมีสินค้าชุดหนึ่งเข้ามาใหม่ ซ้ำจำเป็นต้องไปตรวจดู คงไม่กลับบ้าน
ในคืนนี้ เจ้าเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ประเดี๋ยวก็พักผ่อนเลยเถาะ"

เดิมทีหลิวเหมียนถั่งรู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องที่คืนนี้ทั้งสองคนจะได้นอน
ด้วยกันหรือไม่ เมื่อได้ยินชยุจิวกล่าวเช่นนั้นก็พลันโล่งอกขึ้นมาอีกใหญ่ น้ำเสียง
ฟังดูสบายใจขึ้น "แม้จะอยู่เจียงหนาน แต่ตอนกลางคืนอากาศก็หนาวเช่นกัน
ท่านพี่จะต้องแต่งตัวหนาๆ หน่อยนะเจ้าคะ..."

พูดจบนางก็หยิบเสื้อนวมที่ตนเองนั่งเย็บตลอดหลายวันมานี้ยื่นให้สามี

3

หลักจรรยาของภรรยา...จะต้องคอยระวังความอบอุ่นร้อนหนาวของสามี
เพิ่มเติมชุดตามฤดูกาล

หลายวันมานี้สุขภาพหัวใจเหมือนดังดีขึ้น เมื่ออยู่ว่างไม่มีอะไรทำ
จึงนำวิชาเย็บปักถักร้อยที่เคยเล่าเรียนมาเดือนกว่าตอนอยู่สกุลเดิม อิงตาม
สัดส่วนที่ถามจากหลี่มา มา ใส่ปุยนุ่นเพิ่มเข้าไปในผ้าที่เหลือจากการนำมาตัด
เสื้อตัวโนให้นาง ในที่สุดก็ทำเสร็จออกมาตัวหนึ่ง

ยามนี้ซุ่ยจิวมองดูรอยเย็บที่ค่อนข้างหยาบกระด้างบนเสื้อนุ่มเย็บๆ
แววตานั้นแฝงความนัยบางอย่างที่ชวนให้คนใคร่ครวญ มองจนหัวใจเหมือนดัง
รู้สึกเสียใจภายหลังขึ้นมา *คนเราไม่ควรแสดงข้อดีของตนเองให้ผู้อื่นเห็น
จริงๆ ด้วย หากสามีนี้ครั้งก็ยกขึ้นมา เช่นนั้นก็ขายหน้าแล้วจริงๆ*

ที่ว่าหลังสามีมองอยู่สักพัก ทำยที่สุดยังคงรับไปแล้วถอดเสื้อนอกตนเอง
ออกเตรียมฉลองสวม

แววตาหลิวเหมียนถึงเป็นประกายระยิบระยับกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง นางช่วยสามีสวมเสื้อนอนอย่างกระตือรือร้น โชคดีที่ขนาดยังใช้ได้ นับว่าพอดีตัว ภายใต้การขบเน้นด้วยรูปร่างองอาจผิวงามของชู่จิว เสื้อจึงแลดูเป็นรูปเป็นทรงขึ้นมาก รอยเย็บหยาบกระด้างก็ไม่ได้ดูสะดุดตาเพียงนั้นอีก

จากนั้นชู่จิวจึงสวมเสื้อนอกให้เรียบร้อยอีกครั้งภายใต้การปรนนิบัติจากภรรยาแสดอย่างหลิวเหมียนถึง ตามด้วยสวมเสื้อคลุมกันลมทับ

เพียงแต่ตอนที่หลิวเหมียนถึงผูกสายรัดข้างหน้า นิ้วเรียวยาวของนาง ออกจะงุ่มง่ามไปบ้าง ผูกอยู่หลายครั้งก็ยังไม่ดี สุดท้ายออกแรงมากเกินไปจนกลายเป็นผูกเงื่อนตายเข้าเสียอย่างนั้น

ชู่จิวรู้สึกคอถูกรัดเล็กน้อย เขาวางฝ่ามือใหญ่กุมท้ายทอยของนางเบาๆ มุมปากหยักยกเอ่ย "เจ้าตั้งใจจะรัดคอข้าให้ตายหรือ"

เมื่อถูกเขากุมท้ายทอยเอาไว้ ร่างนางก็คล้ายถูกโอบล้อมไปด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ แปลกๆ ซึ่งแม่กำจายออกจากตัวเขา นางอยู่ใกล้เขามากเพียงนี้สามารถมองเห็นขนตาต่างอน รวมถึงนัยน์ตาที่รอยยิ้มไปไม่ถึงของเขาได้อย่างชัดเจน

หลิวเหมียนถึงรู้สึกที่แรงมือของเขากออกจะมากเกินไปอยู่บ้าง จึงคิดใช้กระบวนการทำมือคือว่าจับพลิกฝ่ามือเขาออกในทันที

นี่ไม่ใช่การไม่เคารพต่อสามี แต่เป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นจากจิตใต้สำนึกของผู้ฝึกยุทธ์ทั้งสิ้น!

ทว่ากระบวนการที่คุ้นเคยกระจ่างแจ้งในอดีต มาบัดนี้เพียงเพราะข้อมือไร้กำลังจึงปราศจากความน่ากลัวโดยสิ้นเชิง ร่างกายนางกลายเป็นยืนได้ไม่มั่นคงล้มพับใส่อ้อมกอดของชู่จิวแทน

นางเอ่ยอย่างหงุดหงิดใจเล็กน้อย "ท่านหอมเทวดาจ้าวไม่ได้บอกว่า

ข้าหายดีแล้วหรือหรือ เหตุใดมือจึงยังไม่มีแรงอีกเล่า!"

มารดาที่เสียไปของหลิวเหมียนถึงคือบุตรสาวของประมุขสำนักคุ้มภัย
เส้นเวยที่มีชื่อเสียงโด่งดังของต้าเยียน ดังนั้นนางจึงฝึกวรยุทธ์กับมารดา
ตั้งแต่อายุสามขวบ แม้มารดาจะตายไปตอนนางอายุสิบขวบ แต่นางยังคง
รักษาความเคยชินในการฝึกยุทธ์ทุกวัน

ตอนนี้ดูแล้วอาจเพราะอาการป่วยหนัก มือเท้านางจึงไร้เรี่ยวแรง
มาโดยตลอด คาดว่าจะรักษาความสามารถที่มารดาถ่ายทอดให้นางไว้
ไม่ได้แล้ว

ซูจิวกำม่น้ำลง เมื่อเห็นสีหน้าหงุดหงิดของหลิวเหมียนถึงก็ยอม
คลายแรงมือแล้วพุงนางขึ้นมาช้าๆ ก่อนหลุบตาลงมองแก้มซีดขาวและ
สีหน้าไม่สบอารมณ์ของนางพลางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ใช่ว่าดีขึ้นมากแล้วหรือ
ออกไปข้างนอกให้มากๆ เคลื่อนไหวร่างกายเสียหน่อย บางทีอาจจะดีขึ้น
เร็วกว่านี้"

พูดมาถึงตรงนี้เขาก็หยุดคิดก่อนหยิบตลับสี่เหลี่ยมแบนๆ ใบเล็ก
ออกมาจากสาบเสื้อ "นี่เป็นแป้งชาดตำรับของหอห่านเซียงแห่งเจียงหนาน
มีกลิ่นหอม พຽนี้ตอนเจ้าแต่งตัวสามารถประพินโฉมเพิ่มสีสันได้บ้าง"

หลิวเหมียนถึงรับตลับที่ดูประณีตเป็นพิเศษใบนั้นมา หอห่านเซียงนี้
น่าจะสำหรับคนรวยโดยเฉพาะ ตลับกระเบื้องเคลือบที่ใช้บรรจุผงชาดกับ
แป้งผัดหน้าต่างไปจากปกติ เป็นรูปแบบหรรษาฝั่งหินลี่ซิง* ลงลายทองแทน

ในเมื่อเป็นความตั้งใจของสามี นางย่อมยิ้มแย้มรับไว้ แต่ในใจก็อด
ทอดถอนใจมิได้ ตั้งคำที่ว่า 'คนรวยกลายเป็นคนจนนั้นยาก' คาดว่าคงเป็น
เช่นนั้นทั้งสิ้น สามีใช้จ่ายมือเติบจนเคยชิน ยังคงจ่ายเงินเหมือนสายน้ำไหล

* หินลี่ซิง หมายถึงหินเทอร์ควอยซ์หรือพลอยขึ้นการเวก เป็นอัญมณีสีฟ้าอมเขียวและมีรูลายสีเขียวแซม

แต่ทุกวันนี้ครอบครัวไม่อาจใช้เงินเหมือนกับตอนอยู่เมืองหลวงได้อีกแล้ว
ไว้วันหน้านางจะต้องพูดกับสามีอ้อมๆ ลักครั้ง พวกของลี้หนีปลี่ยน
เงินทองเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องซื้อมาให้นางแล้ว กระนั้นตอนที่นางรับ
ตลับกระเบื้องเคลือบก็ยังคงส่งยิ้มขอบคุณให้เขา

รอยยิ้มดั่งบุปผาอมเมาศนจนไม่อาจจะสายตา ชุ่ยจิวมองนิ่งๆ คุ้หูหนึ่ง
จึงกลับหลังหันเดินจากไปเงียบๆ

หลิวเหมียนถึงมองส่งเงาร่างสูงใหญ่ของสามีจวบจนหายลับไป
หลังกำแพงบังตา ในใจนึกขึ้นว่า บุคลิกของสามีดูเป็นบัณฑิตก็จริง แต่
แรงมือกลับมากนัก รูปร่างเองก็กำยำองอาจ ดูแล้วเหมือนจะเคยฝึกวรยุทธ์
เช่นกัน

ตอนอยู่เมืองหลวงส่วนใหญ่นางอยู่แต่ในเรือน ไม่ได้ออกไปเดินเล่น
ข้างนอกมานานแล้ว เมื่อคิดถึงว่าพຸ່งนี้จะได้ออกไปเดินเล่นและชมดูทิวทัศน์
ของตำบหลังเจวียน ในใจก็ลึกลงอยู่ไม่น้อย

รุ่งเช้าวันต่อมาไม่ทันรอให้หลิวเหมียนถึงตื่น หลี่มามากก็ยกน้ำอุ่น
สำหรับล้างหน้าเข้าห้องมาปลูกแล้ว "ฮูหยิน ตื่นได้แล้วเจ้าคะ"

หลิวเหมียนถึงผลุบออกมาจากผ้าห่มอย่างเกียจคร้าน ในใจคิดว่า
ปกติแล้วนางเรียกใช้ไม่ขยับ วันนี้กลับขยันขันแข็งนำดู ไม่ต้องให้เรียก
ก็เข้ามาปรนนิบัติเองแล้ว เห็นได้ว่าสาเหตุมาจากสามีกลับมาบ้าน ทำให้
บ่าวอาวูโล่ที่เกียจคร้านเป็นนิจกลับมามีมารยาท ตั้งใจทำงานมากขึ้น

ในเมื่อยกน้ำอุ่นเข้ามาแล้วนางจึงไม่สะดวจะนอนต่ออีก ได้แต่
ลุกขึ้นมาล้างหน้า แต่งกายเกล้าผม

ปกติหลิวเหมียนถึงไม่ชอบพวกผงชาดแป้งผัดหน้า เพียงแต่นางไม่อาจ

เอาเปรียบความปรารถนาดีของสามีเมื่อวานนี้ ดังนั้นจึงผิดแบ่งบางๆ และ
แต่มีริมฝีปากเล็กน้อย

หลี่มามามองผ่านคันฉ่องสำริดก็รู้สึกว่าการหญิงสาวผู้นี้ช่างงามพิริ้ว
มอมเมาสายตาผู้คนจริงๆ ทว่าความงามนี้ซ่อนแฝงกลิ่นอายเย้ายวนผู้คน
เอาไว้ด้วย อดไม่ได้ที่จะแค้นเสียดแทงออกมาเล็กน้อย

หลิวเหมียนถึงคุ้นชินกับท่าทางประหลาดพิกลของหลี่มามาแล้ว นางจึง
อาศัยโอกาสช่วงประทีนโคมเย้ยถามขึ้นคล้ายไม่เจตนา "หลี่มามา ก่อนที่ข้า
จะสูญเสียความทรงจำเคยลงโทษบ่าวรับใช้หนักๆ หรือ"

หลี่มามาช่วยนางสวมกำไลเงินขณะตอบ "สุหยินจิตใจดีมีเมตตา
ไม่เคยลงโทษบ่าวรับใช้หนักๆ มาก่อนเจ้าค่ะ"

หลิวเหมียนถึงได้ยินก็หันกลับไปยิ้มน้อยๆ ให้อีกฝ่าย "ในเมื่อไม่เคย
เหตุใดหลี่มามาจึงมักจะหงุดหงิดซ้ำคล้ายมีเรื่องไม่พอใจเล่า"

คล้ายหลี่มามาจะคาดไม่ถึงว่าหลิวเหมียนถึงจะเอ่ยปากตรงๆ เช่นนี้
หลังนี่จึงไปครุ่นหนึ่งก็กัดฟันคุกเข่าลงเอ่ย "บ่าวชาติกำเนิดด้อยต่ำ คำพูดคำจา
จึงแฝงความป่าเถื่อนเอาไว้ หากบ่าวมีสิ่งใดไม่เหมาะสม ขอสุหยินโปรดอภัย
ให้ด้วยเจ้าค่ะ"

ครั้นเห็นหลี่มามายอมรับผิด หลิวเหมียนถึงเองก็ไม่ต้องการดำเนินต่อ
เพียงบอกให้นางลุกขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ถึงอย่างไรนางก็อายุน้อย ทั้งเคยป่วยหนักมาแล้วหนหนึ่ง ช่วง
ก่อนหน้านี้อันแม้แต่จะลุกขึ้นนั่งด้วยตนเองยังทำได้ นางจึงไม่คิดโทษ
ที่บรรดาบ่าวรับใช้จะบัพพร่องมารยาท ไม่เห็นนางอยู่ในสายตาก็

หลี่มามาเป็นคนเก่าแก่ของสกุลชุย ได้ยินว่าเผ่าคูชุยจิวเติบโตมา
ในเมื่อเป็นเช่นนี้เพื่อเห็นแก่หน้าของสามีก็ไม่อาจดำเนินอีกฝ่ายหนักเกินไป

เช่นเดียวกัน

อย่างไรเสียหลังตักเตือนไปอ้อมๆ รอบหนึ่งหลี่มามาก็แสดงท่าทีว่า
เข้าใจแล้ว เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ให้จบลงที่ตรงนี้เถิด

หลังประทีนโฉมเสรีจนางก็กินข้าวต้ม จากนั้นเลือกชุดกระโปรงสีขา
ลายดอกไม้ที่บัพที่มีรอยสีตกไม่ร้ายแรงนักจากในหีบเสื้อผ้าออกมาสวม
เตรียมจะออกจากบ้านไปขึ้นรถม้า

แต่หลี่มามากลับพูดว่า "เมื่อวานก่อนนายท่านจะกลับได้กำชับบ่าวว่า
วันนี้ให้สูหยินเดินเล่นบนถนน ท่านหมอมเหวต๋าจ้าวก็กล่าวไว้ว่าท่านควรเดินให้
มากๆ มือเท้าถึงจะฟื้นตัวได้ดียิ่งขึ้น"

คำพูดนี้มีเหตุผลยิ่ง แสงแดดข้างนอกก็กำลังดี อาศัยช่วงที่ดวงอาทิตย์
ยังไม่แสบร้อนผิวเดินเล่นท่ามกลางกลิ่นหอมของหมุ่มมวลดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ
นับเป็นเรื่องที่ผ่อนคลายมากจริงๆ

ดังนั้นหลิวเหมียนถึงจึงพาหลี่มามาเดินออกจากบ้านหลังคามุงกระเบื้อง
เวลานี้พ้นช่วงอาหารเข้าไปแล้ว เหล่าบุรุษบนถนนสายเหนือต่างออกไป
ทำงานกันแต่เช้า เหล่าหญิงออกเรือนที่ทำงานเย็บปักก็มารวมตัวกัน
นั่งอาบแดดอยู่ด้านหน้าประตูบ้านบนถนนสายเหนือ

ทันทีที่ป่าอึนจอมนิหนาทาได้เห็นหญิงสาวคนงามจากบ้านหลังคา
มุงกระเบื้องเดินออกมาก็รีบเอ่ยทักทายอย่างคนสนิทสนมขึ้นมาเองก่อนทันที
"ไม่ทราบว่ามีนางผู้นี้มีนามว่าอะไรหรือ"

หลิวเหมียนถึงรู้ว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นเพื่อนบ้าน ต่อให้สกุลชุกไม่ตกอับ
ก็เป็นแค่พ่อค้าเท่านั้น ไม่อาจวางท่าใหญ่โตทำให้บรรดาเพื่อนบ้านรังเกียจ
รังอนได้ นางจึงหยุดเดินพลางอมยิ้มตอบ "สามีสกุลชุก เรียกข้าว่าซุ่ยฮูหยิน
ก็พอแล้ว"

ทว่าป้าอีนคล้ายยังไม่หายสงสัย เอ่ยถามต่อว่า "สามีของชุยสูหยินทำงานอะไร ย้ายมาจากที่ใดกัน"

หลิวเหมียนถึงอมยิ้มตอบ "สามีเป็นพ่อค้า ย้ายมาจากเมืองหลวง" เอ่ยจบก็ขยับเท้าเตรียมเดินต่อ

แต่ป้าอีนกลับลุกขึ้นถามว่า "ในเมื่อเป็นพ่อค้า ร้านค้าตั้งอยู่ที่ใดหรือ" เรื่องนี้หลิวเหมียนถึงตอบไม่ถูกแล้ว นางอดหันไปมองหลี่มามาได้ จะว่าไปเรื่องนี้นางก็เคยถามหลี่มามา ยามนั้นหลี่มามาแค่ตอบอย่างคลุมเครือว่าอยู่ในตัวตำบล ทว่าอยู่ตรงที่ใดก็ไม่ได้พูดให้ชัดเจน

ตอนนี้ได้ยินเพื่อนบ้านถามถึง ย่อมต้องให้หลี่มามาเป็นผู้ตอบ คาดว่าหลี่มามาถูกนางตำหนิตอนเข้าไปหนหนึ่ง สภาพอารมณ์จึงไม่ค่อยดีมาโดยตลอด ตอนนี้อีกบรรดาหญิงออกเรือนช่างสงสัยขวางไว้ในตรอกอีก ใบหน้าที่เดิมทีก็คล้ำอยู่แล้วยิ่งดูเขียวคล้ำมากขึ้น ถลิ่งตาบวมหนึ่งเอ่ยว่า "ป้าอีนอยู่กับสูหยินทั้งวัน ร้านแห่งนั้นตั้งอยู่ที่ใดก็ไม่ค่อยแน่ใจเจ้าคะ"

เมื่อเห็นว่าไม่อาจถามให้รู้ต้นลึกหนางบางของครอบครัวเพื่อนบ้านใหม่ได้ ป้าอีนจึงยังรู้สึกไม่สะแก่ใจ กระนั้นยังคงเอ่ยอย่างกระตือรือร้นว่า "แม่นางอย่ารังเกียจว่าข้าถามมากเลย เป็นเพราะว่าป้าๆ อย่างพวกเราต่างเป็นผู้อาวุโสในตำบล ตำแหน่งที่ตั้งของร้านค้าใดเป็นอย่างไร เคยผ่านมาก็คนแล้ว พวกเราต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีทั้งนั้น วันหน้าหากแม่นางมีคำถามใดก็มาถามข้าได้ ข้าจะต้องบอกทุกอย่างที่รู้แน่นอน..."

หลังบอกลากับสหายใหม่ผู้กระตือรือร้น ในที่สุดหลิวเหมียนถึงก็ได้เดินออกจากถนนสายเหนืออย่างราบรื่น

ถึงแม้หลิงเฉวียนจะเป็นตำบลเล็กๆ แต่เพราะมีนักเดินทางจากทั่วทุกสารทิศมารวมตัวกันจึงยังครึกครื้นอย่างมาก

เพียงแต่ความสนใจของหลิวเหมียนถึงกลับไม่ได้อยู่ที่สินค้าละลานตาบนแผงขายของ กลับเอาแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องเพื่อนบ้านซึ่งเพิ่งได้รู้จักกัน สอบถามเรื่องที่ฮูหยินอย่างนางควรรู้กระจ่างชัด ทว่านางกลับตอบอะไรไปไม่ได้สักอย่างเดียว นี่ช่างชวนให้คนละอายใจจริงๆ

"หลิวมา มา ถ้าเกิดวันนี้บ่าวรับใช้ของท่านพี่กลับมาเอาอาหาร อย่าลืมถามให้ชัดเจนด้วยว่าร้านค้าอยู่ที่ใด ท่านพี่เหน็ดเหนื่อยทั้งวัน คิดว่าอาหารสามมื้อคงกินไม่ตรงเวลา เย็นวันนี้เจ้าทำอาหารอร่อยๆ สักสองสามอย่าง ข้าจะเอาไปส่งให้ท่านพี่ด้วยตนเอง"

เมื่อได้ยินฮูหยินพูดเช่นนั้นบนใบหน้าดำคล้ำของหลิวมาคล้ำยว่ามีสีอื้อหกราดลงไปอีกให้ ก้อนเอ๋ออย่างลึกลับ "นายท่านงานยุ่ง ช่วงนี้คงไม่ได้กลับมาสักวัน ฮูหยินไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงหรอก บ่าวรับใช้ข้างกายนายท่านต่างละเอียดอ่อนรู้จักดูแลคนกันทั้งนั้นเจ้าคะ"

หลิวเหมียนถึงเพียงยิ้มน้อยๆ ไม่พูดอะไรอีก ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อ ต้าเยียนมีวัฒนธรรมที่เปิดกว้าง สตรีส่วนใหญ่เวลาออกไปเดินข้างนอกต่างไม่สวมหมวก โดยเฉพาะที่เจียงหนานยิ่งสวมเสื้อแขนสั้นกระโปรงยาว เผยลำคอขาวผ่องสู่สายตาผู้คน

หลิวเหมียนถึงเข้าเมืองตาทหิ้วต้องหิ้วตาตาม ย่อมปฏิบัติตัวเช่นเดียวกัน แต่นางตัวสูง งามคาพยพงดงาม วันนี่ยังผัดแบ่งบางๆ บนถนนสายนั้นนางจึงดูโดดเด่นสะดุดตาอย่างมาก ทำเอาผู้คนที่เดินผ่านและเจ้าของแผงรอบข้างต่างหันกลับมามองบ่อยครั้ง กระซิบบกระซิบกันว่า เป็นภรรยาของบ้านใด หรือจะเป็นเทพธิดาจุติลงมาอีก?

อีกทั้งร้านผ้าที่สามี่สี่จองไว้มากก็ตั้งอยู่บริเวณที่ศรีภรรยาที่สุดของตำบลดึงเฉวียน ดังนั้นปริมาณคนที่ติดตามมาข้างหลังหลิวเหมียนถึง

จึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

ส่งผลให้หลี่มามาที่คอยปกป้องคุ้มกันนางเพียงคนเดียวค่อนข้างจะลำบาก

ภายในตำบลหลังเขวียนมีพ่อค้าอยู่มาก หญิงนางโลมก็เช่นกัน พวกชายเกกมะเหรกเสเพลยิ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน เมื่อเห็นหญิงงามแปลกหน้า อยู่ตามลำพัง ข้างกายไม่มีป่าวชายติดตาม จะต้องไม่ใช่ฮูหยินหรือคุณหนู ของตระกูลใหญ่ตระกูลโตแน่นอน จึงขวัญกล้าเข้ามาแตะโลม

"ไม่ทราบแม่นางตั้งใจจะไปที่ไหนด้วยกัน อย่าได้ให้เท้าที่งามดั่งหน่อไม้หยก เดินจนปวดบวมเลย ข้ามีเกี้ยวอยู่หลังหนึ่ง หากไม่รังเกียจสามารถนั่งเบียดไปกับข้าได้!"

4

หลิวเหมียนถึงปรายตาเหยียดมอง เห็นเป็นคุณชายเสเพล สวมผ้าโพกศีรษะ เสื้อสีเขียวหลุดลุ่ย ดูแล้วน่าจะเป็นลูกคนมีฐานะ ประจำท้องถิ่น ข้างหลังมีปาวรับใช้ที่ทำหน้ายิ้มกะลิมกะเหลี่ยติดตามอยู่สองคน

ครั้นถูกหลิวเหมียนถึงมองเหยียดใส่เช่นนี้ กระจุกเส้นเอ็นของคุณชายเสเพลผู้นั้นก็แทบชาวาบ ปาวชายข้างกายช่วยเจ้านายเกี่ยวพาราสีไผ่หญิงสาวมาจากคันทันจึงยิ้มพรายเอ่ย "แม่นางมีนามว่าอันใดหรือ คุณชายพวกเราเป็นหลานแท้ๆ ของหัวหน้าหน่วยรักษาการณ์ตำบลหลังเจวียน หากแม่นางสนิทสนมกับคุณชายพวกเรา วันหน้าย่อมมีผลดีมากมายนัก!"

หลิวเหมียนถึงไม่ตอบคำ ขณะที่หลีมามากล้ายตกใจไปแล้ว เพียงก้มหน้าก้มตาอยู่ข้างหลังเสียบๆ พวกอันธพาลเหล่านี้ช่างตอแยยิ่งนัก หากหลิวเหมียนถึงไม่ขึ้นเกี่ยว ดูจากท่าทางของพวกเขาแล้วคงไม่มีทางเลิกรา

อย่างแน่นอน

ในใจหิวเหมือนถึงกลับไม่รู้สึกรอคอยแต่อย่างใด รูปร่างของนางโดดเด่นเช่นนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว พวกอันธพาลเช่นนี้นางเจอมาจนชินชา

เมื่อก่อนตอนที่อยู่บ้านสกุลเดิม มีบ้างที่หิวเหมือนถึงจะแอบหนีออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกกับสาวใช้ เวลาเจอพวกฝั่งภรรยาเสียสติเหล่านี้ ปกติก็จะกระซอกคอเสื้อคนพาลากเข้าไปในตรอกมืด ยัดเส้นยัดสายด้วยการเหวี่ยงมือเหวี่ยงเท้า ต่อยตีจนบิดามารดาอีกฝ่ายยังจดจำไม่ได้

ทว่าหลังนางป่วยหนักมามือเท้าลั่นไร้กำลัง กระบวนท่าสั่งสอนมากมายพวกนั้นไม่อาจแสดงออกมาได้

แต่หากปล่อยให้คนพวกนี้ทะเลมก็ออกจะขัดต่อหลักการของนางจริงๆ... ดังนั้นนางจึงยกมือขึ้นทัดผม แม่ริมฝีปากน้อยๆ แล้วหันร่างเดินเข้าไปในตรอกเล็กๆ ด้านข้างโดยไม่พูดอะไร

หลานหัวหน้าหน่วยรักษาการณ์เห็นดังนั้นก็ลอบลึงโลดขึ้นในใจทันที ด้วยเขารู้ดีว่าตรอกนี้เป็นทางตัน หญิงงามเข้าไปในตรอก คิดอยากออกมาก็ต้องดูก่อนว่าข้าจะอนุญาตหรือไม่

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เขาก็หันกลับไปส่งสายตาให้พวกบ่าวรับใช้ พวกบ่าวรับใช้เข้าใจดี ให้คนยกเกี้ยวมาเฝ้าอยู่ที่ปากตรอกทันที จากนั้นพวกช่างประจบประแจงสองคนก็ตามเจ้านายเข้าไปในตรอกด้วย

แม่นางผู้นั้นดูแล้ววนสัยดีอັນ ประเดี๋ยวถ้าไม่ยอมว่าง่ายๆ พวกเขาจะต้องช่วยเจ้านายกดมือกดเท้านางไว้อีก ประโยชน์ดีๆ ที่จะได้รับมีมากมายยิ่ง...

คุณชายเสเพลผู้นั้นยินดีจนดวงตาวาววับ ทันทีที่เข้าไปในตรอก ก็ต้องการจะกอดหญิงงามจากข้างหลังอย่างอดรนทนไม่ไหว แต่จู่ๆ

หลิวเหมียนถึงก็หันขวับกลับมา ประกายสีเงินในมือสว่างวาบ ของแหยมคม
ชิ้นหนึ่งแทงใส่คอของเขาในฉับพลัน

รอทุกคนมองเห็นชัดถึงพบว่าของชิ้นนั้นคือปืนเงินบนศีรษะหญิงงาม
หลิวเหมียนถึงนับว่าใช้เร็วแรงทั้งหมดที่มีในกระบวนท่านี้ โชคดีที่
เจ้าคนผู้นี้หลงสตรีจนไม่ทันระวังตัว นางจึงโจมตีเข้าเป้าในครั้งเดียว

บ่าวรับใช้สองคนเห็นดังนั้นก็กระโจนเข้าใส่ทันที แต่หญิงสาว
ที่ดูบอบบางกลับเอ่ยเสียงเย็น "ข้าเล็งตรงจุดตายบนลำคอเขา หากพวกเจ้า
กล้าเดินเข้ามาอีกก้าว ข้าจะเอาชีวิตสุนัขอย่างเขาทันที ถึงตอนนั้นดูซิว่า
พวกเจ้าจะกลับไปแจ้งข่าวอย่างไร"

แล้วมิใช่หรือ! คุณชายของพวกเขาแค่ถูกปืนเงินอันเล็กแห่ง
เพียงเล็กน้อยก็เข้าทรุดฮวบลงพื้น หน้าเบี้ยว ปากพ่นน้ำลาย ตาเหลือก
ไปแล้ว น่าตระหนกตกใจอย่างยิ่ง!

พอหญิงสาวจับปืนกดลงไปลึกกว่าเดิม คุณชายของพวกเขาก็เริ่ม
หลังเลื้อดพร้อมชักกระตุกไปทั้งร่าง

บ่าวชายสองคนเป็นแค่บ่าวรับใช้ ถ้าหากเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับคุณชาย
ที่พวกเขาติดตามจริงๆ ตนเองก็หนีไม่พ้นความรับผิดชอบแน่นอน เมื่อเห็น
สถานการณ์เช่นนี้ก็มีแต่ตกใจจนไม่กล้าขยับตัว

หนึ่งในนั้นรวบรวมความกล้าเอ่ย "นะ...นางตัวแสบขวัญถูกล้า หาก
เจ้ากล้าแต่ต้องคุณชายพวกเราแม้แต่ขนเส้นเดียว เจ้าได้ใจดีแน่!"

ทว่าหลิวเหมียนถึงไม่กลัวคำขู่ประเภทนี้ ระหว่างทางที่เดินทางมา
ตำบลหลังเฉวียน บางครั้งพวกนางจะค้างคืนบนเรือ เคยได้ยินนักสังฆจาร
ริมฝั่งนั่งพูดคุยรอบกองไฟ บอกว่าตำบลหลังเฉวียนอยู่ในการดูแลของ
เงินใจ และผู้ปกครองคนใหม่ที่ได้รับแต่งตั้งมาประจำการที่เงินใจก็คือ

ไหวหยาบอ่องซึ่งสืบบรรดาศักดิ์ต่อกับบิดา

เขาเป็นคนอายุน้อยที่มีความสามารถ ดูแลกองทัพอย่างเข้มงวด และกวาดล้างกองโจรกับกบฏเขาหยิ่งซาน มีอยู่ช่วงเวลาหนึ่งที่น่าคิดว่าชื่อเสียงขจรไกล ระยะเวลาที่กำลังจัดระเบียบขุนนางท้องถิ่นที่เน่าเฟะ ครองใจราษฎรอย่างมาก

หัวหน้าหน่วยรักษาการณของตำบลหลังเฉวียนปล่อยให้หลานชาย ทะเลิมหญิงชาวบ้านกลางถนน รอดูเกิดว่ากลับไปแล้วข้าจะไปแจ้งความ ฟ้องร้องหัวหน้าหน่วยรักษาการณที่จวนไหวหยาบอ่องหรือไม่!

ตอนนี้บ่าวชายสองคนเห็นคุณชายของตนถูกแม่ นางผู้แสนบอบบาง จับตัวไว้ได้ด้วยปืนแค่นั้นเดียวแล้ว ก็เอ่ยคำพูดดุดันเพิ่มเติมไม่ออกอีก ได้แต่วิงวอนหน้าเศร้าขอให้นางเลิกแทง ยกมือสูงศักดิ์ออก ปล่อยคุณชายของพวกเขาไปเถอะ

ขณะนั้นหลิวเหมียนมาถึงด้านหลังหลิวเหมียนถึงมาโดยตลอด ก็เอ่ยปาก "สูหยิน นายท่านยังต้องทำการค้า อย่าให้เกิดเรื่องถึงแก่ชีวิตคนเลยเจ้าคะ"

ดวงตาของหลิวเหมียนถึงกลับกลอกหมุนไปรอบหนึ่ง ก่อนมองไปทางมุมตรอกแล้วยิ้มน้อยๆ เอ่ยกับบ่าวชายที่ช่วยกันทำชั่วสองคนนั้น "ให้ปล่อยคุณชายพวกเจ้านั้นง่ายมาก อยู่ที่ว่าพวกเจ้าทำได้ดีมากพอหรือไม่..."

เมื่อพูดถึงสามี่ของหลิวเหมียนถึง...ซุ่ยจิว เวลานี้เขาไม่ได้นั่งก้มหน้าก้มตาจัดการบัญชีอยู่ที่ร้านสักกนิต กลับนั่งฟังพนักอยู่ในศาลาบนภูเขา ดื่มสุรากับสหายให้สาแก่ใจต่อหน้าทัศนียภาพคลื่นแม่น้ำโถมซัด ยามนี้เกลียวคลื่นม้วนหอบ หางออกไปมีเรือแล่นผ่านไปมาไม่ขาดสาย

เป็นทิวทัศน์อันสงบสุขและครึกครื้นยิ่งยวด

สหายข้างกายเขา...เงินหนานไหวจ้าวเฉวียนเอ่ยอย่างทอดถอนใจ "เมื่อสองปีก่อนที่แห่งนี้ยังเต็มไปด้วยโจรสลัดที่เหล่าพ่อค้าได้ยินแล้วต่างหนีหวาดกลัว ทุกวันนี้กลับสงบสุข เรื่องนี้ไม่อาจขาดความดีความชอบของท่านไปได้!"

ซุยจิวดีมีลงไปอีกจอกอย่างเอื้อระเหยแล้วก็ไม่ตอบคำ

จ้าวเฉวียนรู้ดีว่าสหายกำลังหงุดหงิดกับเรื่องที่พวกขุนนางเก่าแก่ไม่รู้จักตายในเมืองหลวงขึ้นฎีกาหาว่าเขาจัดตั้งกองทัพแบบผิดกฎอยู่แน่นอน

ดังนั้นจ้าวเฉวียนจึงเอ่ยปากปลอบ "สิ่งใจ ท่านไม่จำเป็นต้องหงุดหงิดกับคำพูดของขุนนางพวกนั้น ฝ่าบาททรงตระหนักกว่าปัญหาใจที่เงินใจยังไม่สงบ หากไม่ตั้งทัพไว้กองทัพภวนั้นก็ตีฝ่าไปถึงเมืองหลวงนานแล้ว หากนำเรื่องนี้มาลงโทษย่อมไม่ชอบธรรม ยากจะทำให้ผู้คนยอมรับได้!"

ทว่าซุยจิวยังคงไม่พูดอะไร เขาหลับได้จอกสุราซ้ำๆ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ ขณะนั้นเองหญิงวัยกลางคนหน้าดำคล้ำรูปร่างผอมผู้หนึ่งก็ถูกองครักษ์พาเข้ามา นางหยุดยืนอยู่ข้างศาลาบนภูเขาแล้วคุกเข่าเอ่ย "ท่านอ๋อง บ่าวมีเรื่องจะรายงานเจ้าค่ะ"

ซุยจิว...พูดให้ถูกต้องกว่านั้นคือ 'ซุยสิงใจ' หรือไหวหยางอ๋องที่เพิ่งรับตำแหน่งต่อจากบิดา เมื่อเขาได้ยินแล้วก็เอ่ยขึ้นเรียบๆ "วันนี้เจ้าไปเดินเล่นในเมืองเป็นเพื่อนนาง มีอะไรผิดปกติหรือไม่"

หญิงวัยกลางคนหน้าดำคล้ำก็คือหลี่มา มา ผู้ที่เดิมควรตามสูหยินกลับไปหุงหาอาหารที่บ้านบนถนนสายเหนือ

หลังเกิดเรื่องในตรอกเล็กๆ นั้นหลิวเหมียนถึงก็ไม่หนีก็อยากไปเลือกซื้อผ้าอีก จึงพาหลี่มา มากลับมาบ้านเร็วหน่อย

ตลอดทางที่เดินมาหิวเหมือนถึงเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ร่างกายที่เจ็บป่วย
มานานของนางจึงทนไม่ไหว นอนหลับไปตามความเคยชินแล้ว

หลี่มามาเห็นว่านางนอนหลับไม่มีทางตื่นขึ้นมาในเวลาสั้นๆ จึง
ออกจากบ้านขึ้นรถม้า เดินทางมารายงานผู้เป็นนาย

เมื่อนางได้ยื่นท่านอ๋องถามก็ตอบกลับอย่างนอบน้อม "เกิดเหตุการณ์
บางอย่างขึ้น บ่าวจึงตั้งใจมารายงานท่านอ๋องเจ้าค่ะ"

จากนั้นจึงเล่าเรื่องอันธพาลที่เจอบนถนนรวมถึงเหตุการณ์ทั้งหมด
ออกมา

ชุยสิงโจวปลายคิ้วไม่ขยับ ใบหน้าอันหล่อเหลาไร้ความรู้สึก เพียง
รับฟังประสบการณ์ในตรอกเล็กๆ ที่นางเล่าอยู่เงียบๆ

จ้าวเจี๋ยนที่อยู่ด้านข้างกลับนึกปวดใจแทนหญิงสาวที่ต้องพยายาม
ปกป้องตนเองจนสุดกำลัง แต่ตอนที่เขาได้ยินเรื่องหิวเหมือนถึงใช้ปิ่นเงิน
จัดการอันธพาลในตรอกก็ต้องเลิกคิ้วขึ้นด้วยความตกใจพร้อมซักถามต่อ
อย่างอดใจไม่อยู่ "เช่นนั้นตอนหลังนางปล่อยคนพวกนั้นไปหรือไม่"

หลี่มามาขยับน้กภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นแล้วก็อดไม่ไหวที่จะ
อาเจียนแห้งออกมา ก่อนจะรีบข้มกลับไว้ทันควัน "ปล่อยเจ้าค่ะ..."

"นางทำอะไรกับพวกเขา" ไหวหยางอ๋องชุยสิงโจวที่เงียบมาโดยตลอด
เปิดปากถามขึ้นกะทันหัน

หลี่มามามีสีหน้าแปลกพิกลเหมือนอยากจะอาเจียนอีกครั้ง บน
ใบหน้าคล้ำผุดสีม่วงขึ้นมาก่อนผืนใจเอ๋ย "นางให้บ่าวชายสองคนนั้น
กินอุจจาระสุนัขในตรอก..."

นี่ถึงภาพบ่าวชายสองคนนั้นประคองคุณชายวิ่งหนีออกไปจากตรอก
ก่อนร้องหาน้ำกลั้วปาก หลี่มามาก็อู้สึกว่าปิ่นเงินไม่มีทางกินอาหารได้อย่าง

เอิร์ตอรัยอีกต่อไป

คำตอบเช่นนี้เรียกว่าเหนือความคาดหมาย ชวนให้คนไม่รู้จะพูดอะไรดี
จริงๆ

เดิมจ้าวเฉียนกำลังคืบกับข้าว หลังได้ยินคำตอบของหญิงวัยกลางคน
เขาก็หมดความอยากอาหารทันที วันวางตะเกียบลงทันที

ชุยสิงโจวฟังรายงานจากหลี่มามาจบแล้วโบกมือบอกให้นางออกไป
แต่หลี่มามากลับยังมีอีกเรื่องให้รายงานจึงรีบเอ่ย "นางชอบซักไซ้
บ่าวว่าร้านค้าของนายท่านอยู่ที่ใด ดูท่าทางแล้วจะต้องการไปดูกับตาตนเอง...
ตอนนี้ดูแล้วหญิงสาวผู้นั้นอันตรายเกินไป บ่าวว่าท่านต้องเปิดเผยเรื่องราว
ออกไปตรงๆ เลิกเล่นสนุกเป็นเพื่อนนาง แล้วก็อย่าให้นางได้เข้าใกล้ท่าน
อีก..."

ชุยสิงโจวเงยหน้ามองหลี่มามา สีหน้านิ่งเฉย น้ำเสียงราบเรียบ
"หลี่มามา ทำตามที่เขาสั่งเจ้าไว้ให้ดีกว่า"

เสียงของเขาไม่ดัง แต่หลี่มามาได้ยินแล้วหน้าเปลี่ยนสี รีบหมอบลงไป
ทันทีทันใด แม่นางจะดูแลท่านเองให้เติบโตมา แต่ก็รู้ว่าตั้งแต่เล็กจนโต
ท่านเองไม่เคยยอมให้คนนอกมาเข้าก็เจ้าการ นางในฐานะบ่าวรับใช้นับว่า
พูดมากจนล่วงเกินแล้วจริงๆ

ช่วงขณะนั้นชุยสิงโจวเอ่ยกำชับองค์กรที่อยู่อันข้าง "ไปซื้อร้านแห่งหนึ่ง
ในตำบล เอาพวกเครื่องเคลือบดินเผาไปวางไว้ เสร็จแล้วบอกสถานที่ให้
หลี่มามารู้ด้วย"

หลังผู้ใต้บังคับบัญชาได้ยินคำสั่งจากท่านเองก็รับคำสั่งลงจากภูเขา
ไปทันที ส่วนหลี่มามาเองก็เดินทางตามกลับไปทีถนนสายเหนือของตำบล

จ้าวเฉียนยิ้มขึ้นกล่าว "สิงโจว นางสูญเสียความทรงจำทั้งหมด จดจำ

โจรภพภูฏาเหวินผู้นั้นไม่ได้แล้ว ท่านนำหญิงสาวอ่อนแออย่างนางมาเป็นเหยื่อล่อ จะผิดต่อหลักวิญญูชนเกินไปหรือไม่"

ชุยสิงโจวไม่แม้แต่จะมองจ้าวเฉวียนสหายสนิทสักครั้ง แต่ยกจอกสุราขึ้นพร้อมเอ่ยเสียงเย็น "ตัวการแรกที่ทำให้นางหลงคิดว่าข้าเป็นสามีของนางคือเจ้าจริงหรือไม่"

จ้าวเฉวียนไฉนเลยจะรู้ว่าคำพูดเข้าเล่นในตอนแรกจะก่อให้เกิดสถานการณ์ในปัจจุบัน!

เขาได้แต่เอ่ยกับสหายสนิทอย่างสนใจ "ท่านก้ำของข้า ตอนนั้นท่านรีบร้อนส่งคนมาเรียกข้าไปรักษานาง พอถามว่านางเป็นใครท่านก็ไม่ยอมตอบ ข้าเห็นนางรูปโฉมงดงามเลยหลงคิดว่าเป็นหญิงงามที่ท่านไปทำความรู้จักที่ใดเข้า ตอนหลังพอนางพูดได้ท่านก็ดันไม่อยู่ นางได้ยื่นข้าเรียกท่านว่า 'ท่านชุยจิว' จึงถามว่าท่านชุยจิวมีความสัมพันธ์ใดกับนาง ข้าเลยตอบไปส่งๆ ว่าเป็นคนในใจของแม่นาง...เรื่องราวหลังจากนั้นท่านเองก็ไม่ได้ปฏิเสธนี่?"

ชุยสิงโจวมองฟ้าแล้ววางจอกสุราเตรียมลงจากภูเขาไปขึ้นเรือหลายวันมานี้ศึกหลายรังโจรกำลังดุเดือด เขาจำเป็นต้องกลับกระโจมบัญชาการไปควบคุมสถานการณ์ ครั้งนี้ที่มาตำบลหลังเฉวียน นอกจากมาเพื่อเลือกซื้อเครื่องเคลือบดินเผาสำหรับถวายให้ไทเฮาแทนมารดาแล้ว ก็เพื่อพาหิ้วเหมียนถั่งภรรยาโจรที่สูญเสียความทรงจำมาลงหลักปักฐานเป็นหลักแหล่งด้วย

ตอนแรกที่จับตัวหญิงสาวซึ่งบาดเจ็บหนักผู้นี้ได้โดยไม่ตั้งใจ เพื่อเป็นการปิดบังหูตาผู้คนชุยสิงโจวจึงไม่เคลื่อนย้ายสถานที่ แต่เรียกตัวจ้าวเฉวียนเจ้าคนว่างงานผู้เชี่ยวชาญวิชาแพทย์ซึ่งแวะมาเยี่ยมเยียนพอดีมารับมือฉุกเฉิน

ไหนเลยจะรู้ว่าหลังหญิงสาวผู้นั้นฟื้น กลับเป็นเพราะเขาห้อยอุ้งพกโบยหนึ่งกับตัว ร่วมกับการชักนำผิดๆ ของจ้าวเฉวียน นางจึงเข้าใจผิดว่าเขาเป็น 'ซุยจิว' สามีพ่อค้าที่ตอนแรกนางควรจะต้องงานด้วย

ส่วนเรื่องราวภายหลังจากนั้นเป็นการปล่อยเลยตามเลย เขาไม่เคยพูดว่าเขาเป็นสามีของนาง แต่เป็นเพราะหญิงสาวผู้นี้ศรัทธากระแทกสมอมีปัญญา เข้าใจผิดไปเองอย่างโง่งมเท่านั้น

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรก็เป็นสตรีของศัตรูคนหนึ่ง แม้ว่ามือจะไร้กำลัง เชือดไก่ ยากจะก่อให้เกิดปัญหาแทรกแซงได้ แต่มีผู้ให้นางหลงเข้าใจผิดว่าตนเองเป็นภรรยาของพ่อค้าสกุลซุย การจะพยายายมาตำบลงหลังเฉวียน ก็เป็นเรื่องง่ายตายแล้ว

ได้ยินว่าโจรภักภูลูเหวินรักใคร่ในตัวหญิงสาวผู้นี้มาก หากนางปรากฏตัวขึ้นที่ตำบลงหลังเฉวียนซึ่งไม่ไกลจากรังใจจะต้องล่อลือออกจากถ้ำได้แน่ เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าหญิงสาวผู้นี้จะยังซุกซ่อนฝีมือเอาไว้ด้วยวิชาศักดิ์จุดเช่นนี้ต้องใช้เวลาศึกษาฝึกฝนนานกี่ปีกันหนอ

นึกถึงท่วงท่าอ่อนบ่น้อมอ่อนหวานยามอยู่ต่อหน้าตาตของหญิงสาวนามหลิวเหมียนถึงผู้นั้น มองไม่ออกสักนิดว่าจะ เป็นบุปผาอบบางที่มีหนามแหลมคม

รอยยิ้มเย็นตรงมุมปาก ไหวหยางอ่องซุยสิงใจสลักซึ่งยิ่งขึ้น จ้าวเฉวียนเห็นสีหน้ายิ้มเย็นของซุยสิงใจแล้วก็ลอบปาดเหงื่อเย็นแทนหญิงสาวที่สูญเสียความทรงจำผู้นำสังสารคนนั้นเงียบๆ

5

เพราะความรู้สึกผิดจ้าวเจียนจึงลองพยายามเป็นวีรบุรุษปกป้องบุพผาคู "สิ่งใจว ท่านไม่ได้ส่งคนไปตรวจสอบภูมิหลังของนางแต่แรกแล้วหรือหรือนางก็แค่หญิงสาวจากครอบครัวดี" แม้จะเรียนวิชาหมัดมวยเตะถีบมาจากมารดาบ้าง แต่อย่างไรก็เป็นหญิงสาวบอบบาง ไม่มีความสามารถอะไรทั้งนั้น เมื่อแรกนางแต่งงานเข้าเมืองหลวง ระหว่างทางถูกโจรลักพาตัวไปถึงได้กลายเป็นภรรยาหัวหน้าโจรกบฏ เดิมก็น่าสงสาร...ทุกวันนี้เส้นลมปราณนางไม่มั่นคง เป็นลักษณะของอาการขาดเลือดสูญเสียความทรงจำจริง ๆ "ไม่รู้เรื่องอะไรในอดีตแม้แต่หน่อย...พอจับใจได้ ท่านจะจัดการกับนางอย่างไร"

ชุยสิงใจอคล้ายไม่อยากจะพูดอะไรมากกับปัญหาข้อนี้ เขาเพียงลุกขึ้นยืนพร้อมเอ่ยเรียบๆ "บุตรสาวของนักโทษผู้หนึ่ง ซ้ำยังเป็นภรรยาของโจรกบฏ เจ้าจะคิดมากเพื่อนางไปไย"

หลังพูดจบเขาก็ลุกขึ้นยืน บอกลาจากไปก่อน

จ้าวเฉวียนถอนหายใจพลางมองแผ่นหลังของซุ่ยสิงโจวที่เดินจากไปอย่างรวดเร็ว ก่อนนึกทอดถอนใจขึ้นอีกครั้ง สตรีโฉมงามแท้ๆ เหตุใดชะตาชีวิตถึงได้เล่นตลก เริ่มแรกถูกโจรลักพาตัวไปให้เสียชื่อเสียง ต่อมายังตกอยู่ในกำมือของไหวหยางอ่องผู้ไม่รู้จักความรัก นิสัยเหยิ่มมหาญ ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา* อีก...

เขาแหงนหน้าถอนหายใจคราหนึ่ง รู้สึกว่าชีวิตที่เต็มไปด้วยอุปสรรคของหญิงงามมีความผิดของตนอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง

ต้องรอดูว่าหลังซุ่ยสิงโจวหลายรังโจรเปรียบร้อยจะอารมณ์ดีเกิดใจเมตตาขึ้นหรือไม่ ถึงเวลานั้นเขาจะต้องขอรับตัวหิ้วเหมียนถิงมาเป็นอนุ ดูแลชีวิตที่เหลืออยู่ของนางอย่างเหมาะสมให้ได้

จ้าวเฉวียนโล่งใจขึ้นหลังคิดถึงตรงนี้ หยิบจอกสุราขึ้นดื่มเอง เขาไม่เหมือนกับคานหลักของราชวงศ์อย่างซุ่ยสิงโจว ท่านไหวว่างงานอย่างเขานอกจากศึกษาการแพทย์ก็ชอบของในจอกนี้ที่สุดแล้ว

บัดนี้จันทร์เสี้ยวลอยเด่นกลางนภา คลื่นทะเลซัดซาด ในมือมีสุราเลิศรส ขาดก็แต่หญิงงามเคียงข้าง ช่างน่าเสียดายจริงๆ!

เมื่อพูดถึงไหวหยางอ่องซุ่ยสิงโจวที่ลงจากภูเขาไปถึงยังท่าเรือ ตอนที่จจะขึ้นเรือพลันชะงักมือทำอีกครั้ง มองมือน้ำนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยกับบ่าวชาย "สั่งให้คนเตรียมรถม้าเดินทางกลับตำบลงหลังเฉวียน"

กว่ารถม้าจะกลับไปถึงตำบลงหลังเฉวียนก็เป็นช่วงต้นยามหนึ่ง** แล้วแสงจันทร์นวลเด่น ดวงดาราบางตา หน้าบ้านมุงหลังคากระเบื้อง

* รักหยกถนอมบุปผา เป็นสำนวน หมายถึงความหวังโยของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง การดูแลเอาใจใส่ของผู้ชาย
 ** ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็น 5 ยาม โดยยามหนึ่งเรียกว่ายามชวี คือช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. ถึง 21.00 น.

บนถนนสายเหนือหลังนั้นก็แขวนโคมไฟไว้

ตอนที่โม้หู่ บ่าวชายของชุยสิงโจวเคาะห้วงประตูทำเอาหลี่มามา ตกใจไปยกหนึ่ง

นางคาดไม่ถึงจริงๆ ว่าผู้เป็นนายจะย้อนกลับมาอีกครั้ง
ยังไม่ทันที่นางจะพูดอะไรภายในบ้านก็มีเสียงของหลิวเหมียนถั่ง
ดังลอยออกมา "หลี่มามา ไซ่ท่านพี่กลับมาหรือไม๋"

ช่วยไม่ได้ ลานบ้านไม่ใหญ่ เสียงที่ประตูหน้าสามารถได้ยินไปถึง
ในบ้านอย่างชัดเจน หลี่มามามองสีหน้าของท่านอ๋องแล้วได้แต่ตอบกลับ
อย่างจนใจ "เป็นนายท่านกลับมาแล้วเจ้าคะ!"

ในขณะนั้นได้ยินเสียงดังสวบสวบออกมาจากด้านในบ้าน ตามด้วย
เสียงค่อนข้างร้อนรนของหลิวเหมียนถั่ง "สามีรอก่อนสักครู่ ภายในห้องรกมาก
ให้ข้าได้เก็บกวาดก่อน..."

น่าเสียดายที่หลิวเหมียนถั่งยังพูดไม่ทันจบ ชุยสิงโจวก็เลิกม่าน
ผลึกประตูเดินเข้ามาแล้ว

หลิวเหมียนถั่งกำลังแช่เท้าในอ่างไม้ เรือนผมเองก็ปล่อยสยายลงมา
สวมชุดนอนตัวหลวมโพรก สภาพไม่ค่อยจะเรียบร้อยนัก

เมื่อครู่นี้นางได้ยินเสียงจากประตูบ้านก็จะรีบเช็ดเท้า แต่งตัว
ให้เรียบร้อยต้อนรับสามี โฉนเลยจะรู้ว่าสามีชายาวก้าวกว้าง แต่ไม่ก้าวกว
ก็เดินเข้ามาแล้ว

ก่อนที่ชุยสิงโจวจะเข้าไปในห้อง ตั้งมั่นไว้แล้วว่าจะสอบถาม
หญิงสาวผู้นี้โดยละเอียด เพราะนี่ก็ไม่ถึงว่านางจะจดจำวิชาสกดจุดได้
หมายความว่าความทรงจำบางส่วนฟื้นคืนมาบ้างแล้วไซ่หรือไม๋

และหากหลิวเหมียนถั่งจดจำขึ้นมาได้แต่ไม่คิดหนี เช่นนั้นก็คงตั้งใจ

จะแฝงตัวอยู่ข้างกายเขาด้วยเจตนาร้าย

หากเป็นเช่นนั้นก็ดี ขอเพียงนางคิดหนึ่งก็จะสามารถไล่ตามสืบเสาะ
ขึ้นไป แอบส่งคนสะกดรอยตามนางไปได้

แต่หากนางคิดลอบสังหาร เขาก็จะมอบโอกาสที่มากพอให้นาง
จับนางให้ได้ค่างหนึ่งคาเขา ถึงเวลานั้นต่างฝ่ายจะได้ข้ามรอยละเอียดไร้สาระ
สะกดเวลาไต่สวนเรื่องโจรภพจากปากนางมากยิ่งขึ้น...

ชุยสิงโจวเป็นคนตัดสินใจเด็ดขาด จะสอบสวนหญิงสาวผู้นี้อย่างไร
ในใจเขาคิดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

ทว่าหลังกวาดสายตาดำเนินซาเข้าไปในห้องกลับต้องหยุดชะงัก

โฉมงามตรงหน้าตั้งหยกเนื้อเนียน อยู่ในชุดคลุมตัวหลวมสีขาวยเรียบ
เรือนผมสีดำขลับปล่อยสยาย ส่งผลให้ดวงหน้าแลเล็กกลิ้งอีกหลายส่วน
โดยเฉพาะท่อนขาที่ซ่อนอยู่ในอ่างไม้ซึ่งเผยออกมา นวลผ่องจนคนไม่อาจ
ละสายตา...

คราวนี้หลิวเหมียนถึงไม่มีเวลาไปสนใจเซ็ดเท้าแล้ว ได้แต่รีบสวมรองเท้า
รวบผมยาวเดินเข้าหา ก่อนย่อตัวลงคารวะแล้วเอ่ย "ไม่ทราบว่าคุณจะกลับมา
คืนนี้จึงไม่ได้ให้มาเตรียมอาหารไว้ด้วย ไม่ทราบว่าคุณมีได้กินอะไรรองท้อง
มาจากข้างนอกหรือไม่เจ้าคะ"

ท่วงท่าต้อนรับของนางนับว่าเหมาะสม แต่ก็มองออกว่าเพราะ
ขาอ่อนแรงจึงคุดงกๆ เงินๆ ไปบ้าง

หลังจากที่นางฟื้นขึ้นมาเมื่อห้าลี้วนพิการ คิดอยากคล่องแคล่วเหมือน
คนทั่วไปนั้นเป็นไปไม่ได้แล้ว ไม่รู้จริงๆ ว่าเมื่อตอนกลางวันนางจัดการ
บุรุษตัวโตสามคนให้อยู่หมัดได้อย่างไร

พอหลิวเหมียนถึงคารวะเสร็จ สามีที่อยู่ตรงหน้ากลับนั่งเงยบอยู่นาน

ด้วยเมื่อกลางวันนางสร้างปัญหาเอาไว้ มีความร้อนตัวอยู่ จึงรีบเงยหน้าขึ้น มองสีหน้าของสามี

ซุยสิงใจมองสภาพยิ่งปกปิดยิ่งเด่นชัดของนางก่อนปลดเสื้อคลุมออก ดึงเก้าอี้ด้านข้างตัวหนึ่งมานั่งลงแล้วถามเสียงเรียบ "วันนี้ออกไปข้างนอก สนุกหรือไม่"

หลิวเหมียนถึงคิดว่าคนเรากล้าทำก็ต้องกล้ารับ นับประสาอะไรกับ ที่นางแทงคนในตรอกเล็กๆ ไปอย่างสาแก่ใจ ทว่ากลับทิ้งปัญหาไว้ให้สามี หลังใจเย็นลงก็เห็นว่านางเป็นคนผิวจริงๆ

ดังนั้นนางจึงเฝ้าปาก หลังประคองชาถ้วยหนึ่งยื่นให้เขา ก็เล่าเรื่อง วันนี้ออกมาอย่างซื่อสัตย์

แน่นอนว่าเนื้อหาส่วนที่นางบังคับให้คนกินอุจจาระอย่างโหดร้าย ถูกปล่อยผ่านไป เพื่อไม่ให้สามีเข้าใจผิดว่านางเป็นสตรีใจคอร้ายกาจ

แต่หลังหลิวเหมียนถึงเล่าจบสีหน้าของซุยสิงใจยังคงเรียบเฉย ขณะ หลุบตาลงเป่าใบชาในถ้วย รูปโฉมหล่อเหลาประหนึ่งน้ำนิ่ง มองไม่ออกถึง คลื่นอารมณ์ใดๆ แลดูลึกล้ำไม่เห็นกันบึ้ง

หลิวเหมียนถึงเห็นว่าสามีไม่ได้อารมณ์เสียความมั่นใจก็เพิ่มพูนขึ้น รู้สึกว่าปัญหาที่ตนเองก่อไม่น่าจะใช่เรื่องใหญ่

ดังนั้นนางจึงเขยิบเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อย เดินไปที่โต๊ะหนังสือแล้วหยิบ กระดาษคำฟ้องร้องที่กีดพู่กันค้นความคิดเขียนด้วยตนเองหลังตื่นตอนบ่าย มายื่นให้สามีอ่าน

หากเจ้านั้นรู้ตัวว่าตนเองผิด กล้ากลืนไม่พุดอะไรก็แล้วไปเถิด แต่ ถ้าอาศัยบารมีผู้อื่นมาหาเรื่องซ้ำอีก ก็จำเป็นต้องให้สามียื่นคำฟ้องร้องไปยัง ที่ว่าการ ป้องกันไม่ให้หัวหน้าหน่วยรักษาการณ์มากล่าวโทษก่อน

ชุยสิงใจคาดไม่ถึงว่าหลังหญิงสาวตกอับนางนี้ก่อเรื่องเช่นนี้ขึ้นจะยังรู้สึกอยากเขียนคำฟ้องร้องอีก เขาจึงเลิกคิดขึ้นน้อยๆ ในที่สุดก็ยื่นมือออกไปเคาะกระดาษมาอ่าน

พูดกันตามตรงลายเมื่อนั้นช่าง...อัปมงคลเสียจริง ไม่รู้ว่าตอนหญิงสาวผู้นี้ยังไม่ออกเรือนสรุปแล้วชำนาญในด้านใดกันแน่ ทั้งงานเย็บปักถักร้อย เขียนอักษร หรือแม้แต่วาดภาพก็เหมือนนางจะไม่ถนัดเลยสักอย่างเดียว

แต่หากตั้งใจอ่านดูก็จะพบว่าลายมือที่ยึกยือไม่ชวนมองพวกนี้เต็มไปด้วยความเผ็ดร้อนในทุกๆ คำ แต่ละคำคว่ำจับจุดอ่อนของหัวหน้าหน่วยรักษาการณ์ตำบล ตั้งแต่พ่อจนปรนให้คนในครอบครัวและทะเลมหญิงชาวบ้านกลางถนน ลากยาวไปจนถึงความน่าเกรงขามของไหวหยางอ่อง แต่ละคำล้วนเขียนว่าเป็นหวังถึงบ้านเมืองและราษฎร

หลิวเหมียนถึงอาศัยโอกาสช่วงสามีอ่านคำฟ้องร้องไปหยิบพู่กันและแท่นฝนหมึก จากนั้นหลังทางกระดาษออกเรียบริ้อยก็กล่าว "ลายมือของข้าไม่น่ามอง ส่งไปยังที่ว่าการไม่ได้ รมกวนสามีเปลื้องแรงช่วยข้าเขียนด้วยลายมือที่งดงามจะได้ยื่นส่งไปให้ทางที่ว่าการได้เจ้าคะ"

ชุยสิงใจเลื่อนสายตาออกจากคำฟ้องร้อง มองดูกระดาษกับพู่กันที่วางเรียงกันอยู่ รู้สึกว่าแม้หญิงสาวนางนี้จะสูญเสียความทรงจำ ทว่าท้ายที่สุดยังคงหลงเหลือกลิ่นอายของใจรักเช่นสามีของนาง

ไม่รู้ว่าเจ้าโจรลูเหวินนั้นโดนต้อนหาบดบังสติปัญญาอย่างไรกันแน่ ถึงได้โปรดปรานหญิงสาวผู้นี้ถึงขั้นทำให้นางเอาตนเองเป็นใหญ่ แสดงท่าที่ 'ไร้กฎไร้ระเบียบเช่นนี้'

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็วางกระดาษคำฟ้องร้องลงเบาๆ พร้อมเอ่ย "เจ้าไม่ได้ทำร้ายหลานชายของหัวหน้าหน่วยรักษาการณ์ผู้นั้นหรอกหรือ หาก

ถกกันโดยละเอียด เกรงว่าเจ้าต้องจ่ายค่ายาให้คุณชายท่านนั้นด้วยซ้ำ..."

ทันทีที่ได้ยินว่าต้องใช้เงินหิ้วเหมียนถึงก๊ย่นคิ้ว เอ๋ยเสีงเบา "แม้จะ
ได้ยินว่าไหวหยางอ่องผู้้นั้นเป็นคนยุติธรรม รักใคร่ราษฎร แต่ให้ราษฎร
ฟ้องร้องขุนนางก็ออกจะเสียเปรียบอยู่บ้างจริงๆ เงินที่บ้านเหลือไม่มากแล้ว
หากถูกเจ้าสารเลวนั้นขู่กรรโชกจนหมดตัวก็แยสิ... ท่านพี่ ข้าผิดไปแล้ว
ขอให้ท่านพี่ลงโทษด้วย..."

พูดมาถึงตรงนี้หิ้วเหมียนถึงก็รู้สึกสำนึกเสียใจขึ้นมาจริงๆ ขอบตา
แดงระเรื่อ มองไปที่ชุยสิงโจวอย่างห้วนเกรงเสมือนเด็กน้อยทำความผิด

ที่ว่าชุยสิงโจวที่รีบเดินทางมาทั้งคืนไม่ได้ตั้งใจมาเล่นนิ้วกับนาง
เพียงแค่อยกประเด็นสำคัญขึ้นมาถามเสีงอ่อนโยน "วิชาที่เจ้าจัดการ
คุณชายท่านนั้นไม่ธรรมดา ผู้ใดเป็นคนสอนเจ้ากัน"

คนที่ไม่รู้จักชุยสิงโจวล้วนรู้ดีว่าเขาเป็นคนใจกว้างพูดน้อย ไม่ว่า
อารมณ์ใดๆ ก็ไม่แสดงออกมา เป็นสุภาพชนที่อ่อนน้อมอย่างมาก

นับตั้งแต่หิ้วเหมียนถึงกลับมาก็เป็นกังวลมาโดยตลอดว่า
ความสากแสบชั่วครู่ชั่วคราวของตนจะสร้างปัญหา ทว่าสามีชุยจิวกลับ
ไม่แสดงท่าทีหงุดหงิด ทั้งไม่ได้ตวาดตำหนิเสีงดังแต่อย่างใด

นางแอบรู้สึกดีใจอีกครั้งที่ตนเองได้แต่งให้กับสามีที่แสนอบอุ่นอ่อนโยน
ปานนี้

ตอนนี้ได้ยินเขาถามขึ้นหิ้วเหมียนถึงจึงตอบกลับอย่างซื่อสัตย์
"ท่านหมอเวทดาจ้าวทิงตำรากดจุดลมปราณเล่มหนึ่งไว้ให้ข้า จุดลมปราณ
ในตำราฉบับนี้ก็ไว้อย่างชัดเจน วันนี้ข้าเองก็โชคดีถึงได้โจมตีถูกจุด
ในครั้งเดียว นับว่าไม่เสียมเสียชื่อเสียง..."

นางล้วนพูดความจริง ช่วงแรกที่นางเพิ่งฟื้นได้แต่นอนอยู่บนเตียง

ทุกวัน คิดอยากหาใครมาพูดคุยฆ่าเวลา ก็ดันมาเจอช่วงเกิดความเปลี่ยนแปลง ภายในสกุลชุยเข้า ช่วงเวลาที่เห็นหน้าพวกบ่าวรับใช้ลดน้อยลง บางครั้ง คิดอยากตีมน้ำยังเรียกหาใครไม่เจอด้วยซ้ำ

โชคดีที่ท่านหมอมเวดดาจำวนิสัยไม่เลว เมื่อเห็นนางเปื้อน่ายจึงนำ ตำราอ่านฆ่าเวลามาให้ รวมถึงมอบตำราแพทย์ที่สอนวิธีนวดกระตุ้น การไหลเวียนเลือดด้วยตนเองมาให้ด้วย

เพื่อเป็นการพิสูจน์คำพูด หลิวเหมียนถั่งจึงไปหยิบตำราที่ท่านหมอมเวดดาจำวนมอบให้จากหัวเตียงมาให้สามีดู เพราะคอยอ่านอยู่ตลอดในช่วงการเดินทาง นางจึงให้หลิวมาช่วยห่อปกผ้าให้ ทะนุถนอมมันอย่างยิ่ง

คำตอบของนางอยู่เหนือความคาดหมายของชุยสิงโจวไปไกล เมื่อเขาพลิกเปิดตำราดูก็เห็นว่าในนั้นมีข้อความกำกับของสหายสนิทจำวนเฉียนอยู่จริงๆ พวกจุดลมปราณอันตรายบริเวณลำคอถึงกับใช้ขาดเขียนกำกับไว้ด้วยซ้ำ

หลิวเหมียนถั่งตั้งใจหยิบเข้าใกล้สามี ใช้นิ้วเรียวยาวชี้ไปยังตัวอักษรเล็กๆ เหล่านั้น "ข้อความเหล่านี้ข้าเป็นคนขอร้องให้ท่านหมอมเวดดาจำวนเขียนกำกับไว้ให้ข้า แรกเริ่มก็เพียงอ่านฆ่าเวลาด้วยความเบื่อหน่ายนี้ไม่ถึงว่าวันนี้จะได้ใช้ประโยชน์ ค่าโบราณกล่าวไว้ว่าแค่เปิดตำราอ่านก็มีประโยชน์ เป็นเช่นนี้จริงๆ ด้วย!"

นางเพ็งล้างหน้าล้างตัวเสร็จ พออยู่ใกล้ๆ กลิ่นสะอาดของเจ้าเจี๋ย* ก็ลอยวนเวียนอยู่แถวจมูก ทว่ากลับกระตุ้นเพลิงโทสะอันแปลกประหลาดขึ้นมาในใจชุยสิงโจว

* เจ้าเจี๋ย เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง กิ่งมีหนาม ใบค่อนข้างปนาก ซอดอกเป็นพวง ดอกสีเหลืองอ่อน ผลเป็นฝักแบน สีน้ำตาล ใช้ซักเสื้อผ้าและทำความสะอาดร่างกายต่างสมุนไพรได้

นี่ใช่ตำราแพทย์ที่ได้กัน หลังจ้าวเฉวียนเขียนกำกับไว้โดยละเอียดเช่นนี้ ก็ได้กลายเป็นตำราสังหารคนไปแล้ว! หญิงสาวบอบบางผู้หนึ่งสามารถใช้ปืน ฆ่าคนตามจุดในภาพวาดได้แล้วด้วยซ้ำ!

แม้เขาจะรู้ว่าจ้าวเฉวียนเป็นคนไม่คิดมาก แต่ยังคงเกิดความคิดหุนหัน อยากรจะจับตัวสหายสารเลวยึดเข้าคุกแล้วใช้คีมเหล็กเผามาปรนนิบัติตีๆ สักรอบหนึ่ง ดูว่าจะทะลวงจุดสติปัญญาของจ้าวเฉวียนได้หรือไม่

เมื่อคิดถึงตรงนั้นเขาก็อดมองดูหลิวเหมียนถึงที่กำลังช่วยพลิกหน้าตำรา ให้เขาด้วยสายตาเย็นชาไม่ได้

ยามนี้แสงเทียนอ่อนสลัว ใต้แสงสว่างพร่ามัวใบหน้าได้การขบขัน ของเรื้อนผมดกดำของหลิวเหมียนถึงเสมือนทอประกายเย้ายวนคน ดวงตา รูปเมล็ดขิง* มองเขายิ้มๆ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็น่าสงสาร

มิน่าจ้าวเฉวียนถึงถูกความงามมอมเมาสติปัญญา เสียสติไป โดยสมบูรณ์

แต่หลิวเหมียนถึงไม่รู้ถึงคำก่อนขอตนในใจซุกซิว ยังคงเอ่ยถาม อย่างขยับขั้นแข็ง "ท่านพี่หิวหรือไม่ ให้หลีมามาทำบาะหมี่ให้ท่านกินสักชาม ดีหรือไม่"

* ขิง คือแอปเปิ้ลคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) มักใช้เปรียบเทียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่า กลมโตเหมือนเมล็ดขิง

6

แม้ชวยสิงใจจะดื่มสุรธาตอนอยู่ที่ศาลาบนภูเขา แต่เขาไม่ได้กินอาหาร
รองท้อง เดินทางลงจากภูเขามาจนตอนนี้ก็รู้สึกหิวแล้วจริงๆ

ดังนั้นเขาไม่รอให้หิวเหมียนถึงไปสั่งก็ตะโกนขึ้นเอง "หลิ้มามา
ยกอาหารเข้ามาหน่อย!"

น่าเสียดายที่เจ้านายย้อนกลับมากะทันหัน หลิ้มามาไม่ได้เตรียมการ
อันใดไว้ เมื่อต้องการอย่างเร่งด่วนกะทันหันในห้องครัวจึงปราศจากวัตถุดิบ
นางได้แต่ยกกับข้าวที่เมื่อเย็นทำให้หิวเหมียนถึงกินมาวาง

อาหารเย็นวันนี้คือหัวไชเท้าแห้งที่ซื้อมาจากข้างทาง หลังแช่น้ำ
ก็โรยเกลือคดลูก นอกจากนี้ยังมีเต้าหู้รา* อันเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น
อีกก้อนหนึ่ง เพียงราดน้ำมันร้อนก็กินได้แล้ว

* เต้าหู้รา คือการนำก้อนเต้าหู้ขาวหั่นเป็นชิ้นเล็กเท่าๆ กัน แล้วใส่บนจานหรือถาดปิดฝาวางไว้ราวหนึ่งอาทิตย์
จนกระทั่งขึ้นรา บางท้องที่จะนำเต้าหู้ราไปคดลูกคล้ายกับพริกไทยป่น พริกขี้หนูเขียวป่น และเครื่องเทศก่อนนำไป
บรรจุใส่ในโถ สามารถเก็บได้นาน

แม้ซุยสิงใจจะไม่เลือกกิน แต่ก็คิดไม่ถึงว่าอาหารที่ห่อหุ้มมาอย่างมั่งคั่งจะสะพรော်ขอบไปที่เช่นนี้ ถ้าไม่ใช่ว่ามีข้าวถ้วยหนึ่งให้กินคู่ด้วยก็แทบจะกลายเป็นอาหารนักโทษในคุกแล้วจริงๆ

แต่หลิวเหมียนถึงกลับทำตัวเป็นธรรมชาติมาก ในสายตานางแล้วเพื่อประดับประดาครอบครัว หากประหยัดได้ย่อมประหยัด แต่เมื่อเห็นสามียื่นค้อนน้อยๆ นางจึงตะโกนบอกให้ห่อหุ้มมาเอาน้ำมันงามา พร้อมเอ่ยปลอบสามีผู้เลือกกินไปด้วย "ท่านพี่เพิ่งย้ายมาอยู่ที่ใหม่ ไม่ว่าจะทำอะไรล้วนต้องใช้เงิน ปกติจึงต้องประหยัดไว้บ้าง วันนี้ตึกกินไป หากกินมากจะไม่ดีต่อกระเพาะอาหาร ท่านพี่กินรองท้องไปก่อน เต้าหู้ราดน้ำมันงาอร่อยมาก ถ้าหากไม่คุ้นปากวันพรุ่งนี้ข้าจะบอกให้ห่อหุ้มมาไปซื้อไก่ข้าวเหนียว* มาให้ท่านกิน..."

ซุยสิงใจจะฟังน้ำเสียงปลอบเด็กน้อยกินข้าวของหญิงสาวผู้นี้ไม่ออกได้อย่างไร เขาหัวเราะเสียงเย็นในใจ ทว่ากลับยกชามข้าวขึ้นมากินคู่กับหัวไชเท้าแห้งไปเสีย

ส่วนหลิวเหมียนถึงก็คลุกเต้าหู้รากับน้ำมันงาอย่างกระตือรือร้น ทั้งยังช่วยรินชาร้อนให้ซุยสิงใจ

หลังกินอาหารเสร็จก็ตึกมากแล้ว ซุยสิงใจรู้ว่าหากเวลานี้ยังบอกว่าจะไปตรวจบัญชีที่ร้านค้าอีก ต่อให้นางลั้มศีระกระแทกมีปัญหามา ก็ไม่มีทางเชื่อแน่

ครั้งนี้เขามาที่นี่ด้วยเจตนาจะจับคู่ก่อนนาง ในเมื่อต้องการดูว่านางมีความคิดจะลอบสังหารเขาหรือไม่ ก็ต้องเปิดโอกาสให้นางจึงจะถูก

ดังนั้นหลังกินอาหารเสร็จและเก็บจานชามตะเกียบไปเรียบร้อยแล้ว

* ไก่ข้าวเหนียว คือข้าวเหนียวหนึ่งมัดใส่ไก่ ถั่วลิสง ไข่แดงเค็ม และเห็ดหอม คลุกเคล้ากับซีอิ๊ว แล้วห่อด้วยใบบัว

ในห้องกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง 'ท่านซุ่ยจิว' ก็เอ่ยปากขึ้นด้วยเสียงนุ่มนวล "วันนี้เหนื่อยแล้ว รีบพักผ่อนเถอะ"

แม้หัวใจเหมือนดังจะเดาได้แต่แรกว่าวันนี้สามีจะนอนในห้องนาง แต่พอได้ยินเขาพูดเช่นนี้จริงๆ ก็ยังรู้สึกใจเต้นตึกตักๆ ขึ้นมาอยู่ดี

โชคดีที่หนึ่งปีมานี้หลังป่วยหนักนางยอมรับความจริงว่าตนเองเป็นภรรยาของซุ่ยจิวมานานแล้ว แม้จะเคอะเขินแต่ก็ไม่สะดวกจะผลัดใส่สามีออกไปข้างนอก

นางเฝ้าปากพลางรีบเดินไปข้างเตียง จัดผ้าห่มแล้วหันกลับไปถาม "ท่านพี่ชอบนอนฝั่งใดหรือ"

ซุ่ยจิวตั้งใจดีมาตอบเรียบๆ "ข้างนอนข้างนอก"

เพราะว่าในบ้านไม่มีชุดของซุ่ยจิวใจ เขาจึงไม่อาจผลัดเปลี่ยนชุดแล้วนอนตามปกติได้ หลังล้างหน้าล้างตาง่ายๆ ถอดเสื้อนอกออกก็นอนลงบนเตียงโดยสวมแค่เสื้อตัวใน

แม้ระหว่างทั้งสองจะมีผ้าห่มกันไว้ชั้นหนึ่ง แต่เขายังคงสัมผัสได้ว่าเรือนกายที่กรุ๋นกลิ่นหอมของหญิงสาวข้างกายเกร็งขึ้นมาเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเพราะไม่คุ้นชินหรือกำลังคิดว่าจะลอบโจมตีเขาเมื่อใดกันแน่...

ความจริงตอนนี้ในสมองของหัวใจเหมือนดังเต็มไปด้วยความเสียใจ ภายหลัง เหตุใดเมื่อครูนี้นี้จะต้องเอ่ยปากถามเขาด้วย ให้เขานอนข้างโนไปเสียก็สิ้นเรื่องแล้ว

ตอนเย็นเมื่อครูนี้นี้เพราะว่าหัวไข้ทำแหม่งที่หลี่มาคลุกมาเค็มเกินไป หลังกินข้าวเสร็จนางจึงดื่มน้ำไปหนึ่งกา คิดว่าตอนกลางคืนจะต้องลุกขึ้นมาแน่ๆ หากคลานเข้าออกไปมาเช่นนี้ มิใช่เป็นการรบกวนการนอนของสามีหรือ

คิดมาถึงตรงนี้นางก็อดทนไม่ไหว ตะแคงตัวเล็กน้อยมองสำรวจ
ความเคลื่อนไหวของสามี

ยามนี้ภายในห้องมีแสงจันทร์กระจ่างส่องเข้ามาผ่านบานหน้าต่าง
ตกกระทบลงบนปลายจมูกของชุยจิว

สามีอยู่ใกล้กับนางเพียงนี้ แคว้นนี้วอกออกไปก็สัมผัสได้ถึง...หิวเหมือนนั่ง
ฟังเสียงลมหายใจส่ำเสมอของเขา ในหัวใจพลันผุดความหวานล้ำขึ้นมา

นับตั้งแต่นางป่วยหนัก แม้สามีจะดูแลนางอย่างละเอียดรอบคอบ
ทว่าไม่เคยนอนร่วมห้องกับนางมาก่อน เริ่มแรกนางลอบรู้สึกสบายใจ ไม่คิด
อยากนอนหลับร่วมกับสามีที่นับว่าเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง แต่พอ
นานวันเข้านางก็เริ่มจมลงสู่ห้วงแห่งความกังวลอันลึกกล้า

ชุยจิวเป็นพ่อค้า มักจะออกไปทำการค้าข้างนอก จำเป็นต้องไปกินเลี้ยง
ในสถานที่ที่มีนางโลม รวมกับที่ชุยจิวมีรูปโฉมหล่อเหลา หญิงสาวข้างนอก
เห็นแล้วมิต่างจากได้เห็นเนื้อโอชะหรือ

หากเขาตัดสินใจไม่ได้อะไรมา มิใช่จะทำให้ระหว่างสามีภรรยาหมางใจ
กันหรือ

โชคดีที่ตอนนี้พวกเขาหลงหลักปักฐานอยู่ที่ตำบลหลังเฉวียน ในที่สุด
สามีก็ไม่ต้องออกเดินทางตะลอนไปทั่ว นางก็สงบใจจากสภาพแคว้งคว้าง
หลังสูญเสียความทรงจำ ตั้งใจเป็นภรรยาของเขาได้แล้ว อีกอย่างอายุ
อย่างสามีก็ควรมีลูกแล้วด้วย...

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้พวงแก้มของหิวเหมือนนั่งพลันร้อนวูบวาบขึ้นมา
นางค่อยๆ ยื่นมือไปลูบมือของชุยจิว

นี่ต่างไปจากมือเรียวยาวของนาง ฝ่ามือของเขาแบ่งแยกข้อกระดูกกับ
เส้นเอ็นชัดเจน สามารถกุมมือนางได้จนหมด...

สามีไม่ได้ขยับ คล้ายว่าเหน็ดเหนื่อยมากเกินไปจึงหลับสนิทไปแล้ว
 หลิวเหมียนถึงโล่งอก วางมือไว้ในฝ่ามือของเขาอย่างสบายใจ
 หนึ่งปีที่ผ่านมามีเพียงชั่วขณะนี้ที่นางเกิดความรู้สึกเฉกเช่นชีวิต
 คู่สามีภรรยาขึ้นมาจริงๆ

นอกจากแอบดีใจแล้ว ในสมองของภรรยาอย่างนางก็เต็มไปด้วย
 เรื่องราวมากมาย...พรุ่งนี้จะต้องตื่นเข้ามาปรนนิบัติท่านพี่ล้างหน้า ที่นี้
 ไม่มีเสื้อผ้าให้เขาผลัดเปลี่ยนจะต้องอุ่นด้วยเตารีดแทน ทาบเสื้อนอก
 ของเขาเสียหน่อยถึงจะเหมาะสม ที่สำคัญคือต้องกำชับให้หลิวเหมียนไปซื้อ
 ไม้ข้าวเหนียวมาให้ท่านพี่กิน...คิดไปคิดมา หลิวเหมียนถึงก็หลับตา
 นอนหลับสนิทไปทั้งที่วางมือไว้ในฝ่ามือของเขาเช่นนี้

หลังหลิวเหมียนถึงนอนซดสามีของนางแล้วหลับสนิทไป ผู้เป็นสามี
 ก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

เขาไม่ค่อยรู้สึกเสียใจภายหลังกับเรื่องใดนัก แต่เวลานี้เขารู้สึกจริงๆ ว่า
 ตนไม่ควรมาที่นี้ตอนกลางดึก เดิมหลงคิดว่าหญิงสาวผู้นี้จะอาศัยโอกาสที่ตน
 หลับสนิทลงมือเคลือบไหว วางแผนชั่วร้าย ทว่านางกลับแค่วางมือนุ่มลงบน
 ฝ่ามือของตนแล้วหลับไปทั้งอย่างนี้

เขาตะแคงหน้าไปมอง อาศัยแสงจันทร์มองโคมงามอายุสิบแปดปี
 ที่อยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ นางในยามนี้ปล่อยเรือนผมยาวสยายบนหมอน
 ลมหายใจทอดยาว นอนหลับอย่างอ่อนหวานและไม่รู้สึกตัว...

ซุยสิงโวจมองอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกว่าจะหยุดการหยั่งเชิงไว้เท่านี้ แม้จะ
 ดึกแล้วแต่หากออกเดินทางตั้งแต่ตอนนี้ก็ยังไปทันการฝึกทหารช่วงเช้าได้
 ทว่าเมื่อเขาคิดถึงมือออก หญิงสาวข้างกายก็กลับเปล่งเสียงครางคล้ายลูกแมว
 ออกมา จากนั้นกอดแขนเขาไว้พร้อมงูไถก่อนหลับสนิทไปตามเดิม

ชวยสิงใจนอนตะแคงมองไปข้างนอกหน้าต่าง ครุ่นคิดอยู่สักพัก พลันเกิดความเกียจคร้านขึ้นมา จึงหลับตาลงไปอีกครั้ง ในเมื่อมาแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยเดินทางตอนกลางคืนหรอก รอพรุ่งนี้ค่อยวางแผน อีกทีแล้วกัน

ช่วงครึ่งคืนแรกมีดวงจันทร์คู่ดาราบางตา ครึ่งคืนหลังฝนโปรยปราย ลงมาตกกระทบลงบนกรอบหน้าต่าง ทำให้คนนอนหลับสนิทเป็นพิเศษ

เพียงแต่เพราะในใจมีเรื่องราว หรืออาจเพราะตอนบ่ายเมื่อวาน นอนหลับนานเกินไป หลิวเหมียนถึงจึงตื่นมาแต่เช้าพร้อมสายฝนพรำ

ช่วงดึกหลิวเหมียนถึงตื่นขึ้นมากลางดึกหนึ่งจริงๆ แต่เพราะสามี อยู่ในห้อง นางไม่สะดวกจะใช้กระโถน จึงหยิบร่มวิ่งไปเข้าห้องน้ำที่ข้างนอก โดยเฉพาะ

นึกไม่ถึงว่าหลิวเหมียนจะมาจะไม่กลับห้องนอน แต่เอาเก้าอี้เตี้ยมานั่งอยู่ ใต้ชายคา มองเห็นเป็นเงาดำขมุกขมัว ช่างน่าตกใจยิ่ง

เมื่อนางถามอย่างแปลกใจ หลิวเหมียนก็ตอบด้วยดวงตาแดงๆ ว่า นายท่านกลับมาจำเป็นต้องมีคนคอยรอบปรนนิบัติ กลัวว่านายท่านกับฮูหยิน ต้องการใช้น้ำกลางดึกแล้วจะเรียกหาใครไม่ได้

บ่าวเก่าแก่จงรักภักดีเยี่ยงนี้ ไม่อาจหาข้อตำหนิได้จริงๆ

เพียงแต่คำว่า 'ต้องการใช้น้ำกลางดึก' นี้คล้ายจะมีความนัยซ่อนอยู่ ทำเอาหลิวเหมียนถึงหน้าแดงเรื่อขึ้นมา

เทียบกับความวุ่นวายไปๆ มาๆ ของนาง ทำทางการนอนของชวยจิว กลับเรียบร้อยกว่ามาก เหมือนบุคลิกอันอบอุ่นของเขา ตลอดทั้งคืนแทบจะ อยู่ในท่าเดียว เสื้อตัวในไม่มีรอยยับย่นเสียด้วยซ้ำ

เพียงแต่เขาชี้เกี้ยวขึ้น หลังหิ้วเหมียนถึงตื่นขึ้นแล้ว เขายังนอนต่อ
อีกหนึ่งชั่วยาม* เต็มๆ ถึงค่อยลุกขึ้น

ตอนที่ตื่นขึ้นมาในดวงตามกริบยังมีเส้นเลือดฝอย มองไม่ออกถึง
สภาพนอนหลับเต็มอิมเลยสักนิด

ยามปรนนิบัติสามีล้างหน้า หิ้วเหมียนถึงเห็นแล้วให้ปวดใจขึ้นมา
นับแต่สกุลซุยกต่าสามีจะต้องเหน็ดเหนื่อยตะลอนไปทั่วเพื่อทำการค้า
ไม่ได้นอนหลับสนิทเลยใช่หรือไม่

ถึงกระนั้นพอสามีตื่นมาแล้วกลับไร้ซึ่งคำป่นตัดพ้อใดๆ ต่อให้สวมแค่
เสื้อตัวใน แต่ท่าทางยามวิกน้ำล้างหน้ากลัวปากยังคงคุงงามตั้งสวม
ชุดบัณฑิตอย่างไรอย่างนั้น

หิ้วเหมียนถึงอีกจากลินอายุอ่อนโยนสง่างามที่ออกมาจากกระดุก
ของซุยจิวนี้มาก ดังนั้นจึงหยิบเสื้อที่พาดบนฉากบังลมของสามีมา ตั้งใจ
จะรีดเสื้อด้วยตนเอง อยากให้สามีออกไปข้างนอกอย่างดูดีกว่านี้สักหน่อย

เพียงแต่หลังเตารีดใส่ถ่านเข้าไปก็ค่อนข้างหนัก หิ้วเหมียนถึง
ข้อมือไร้ก้าง จับเตารีดไม่ค่อยมั่นคง ขวนให้หลิ้มมาที่อยู่ด้านข้างเห็นแล้ว
หวาดหวั่น กลัวว่านางจะทำเตารีดคว่ำเผาเสื้อนอกของเจ้านาย ทำให้เขา
ไม่อาจออกไปข้างนอกอย่างมีหน้ามีตาได้ ดังนั้นจึงแย่งงานของหิ้วเหมียนถึง
มาทำเสียเอง

อาศัยช่วงที่หลิ้มมารีดเสื้อผ้า หิ้วเหมียนถึงช่วยตักข้าวต้มร้อน
ที่เพิ่งต้มเสร็จให้สามีก่อน จากนั้นจัดวางกับข้าวอันประณีตที่บ่าวหญิงไป
ยกมาแล้วเอ่ยถามสามี "ร้านค้าของสามีอยู่ที่ใดหรือ เมื่อคืนท่านไม่ได้กินข้าว
เต็มอิม เที่ยงวันนี้ข้าจะให้หลิ้มมาผัดเนื้อแล้วข้าจะเอาไปส่งให้ท่าน"

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาโบราณของจีน 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

แม้เมื่อวานซุยสิงใจจะสั่งให้ไปซื้อข้าวไว้แล้ว แต่ตอนนี้ยังคง
ไม่ได้รับรายงานกลับมา เขาจะไปพูดถึงร้านที่ไม่มีอยู่จริงออกมาได้อย่างไร

บางทีอาจเพราะเมื่อคืนนอนหลับไม่สนิท ความอ่อนโยนบนใบหน้า
อันหล่อเหลาของซุยสิงใจจึงอึมครึมลง เมื่อได้ยินนางถามเขาก็ว่าร้านจะ
เปลืองสมองหลอกนาง จึงเอ่ยอย่างตัดปัญหาว่า "ร้านที่ก่อนหน้านี้ของไว้
เจ้าของเดิมเปลี่ยนใจคืนเงินมัดจำมาให้แล้ว ตอนนี้...ยังไม่มีร้าน"

หลิวเหมียนถึงได้ยินแล้วโมโห วางตะเกียบลงแรงๆ พร้อมกล่าว
"ร้านใดกัน เหตุใดจึงพูดไม่เป็นคำพูดเช่นนั้น!"

ซุยสิงใจไม่ได้ตอบกลับ แค่อึ้งใจกินข้าวต้มในชามตนเอง

หลิวเหมียนถึงรู้ตัวว่าเสียกิริยา นางรีบปรับทำนองแล้วเอ่ยอย่าง
อ่อนหวาน "ท่านพี่อย่าได้โมโหเป็นอันขาด ดังคำที่ว่าเรื่องดีๆ ต้องขัดเกลา
บางทีการที่เราคืนเงินมัดจำอาจเป็นเรื่องดีก็ได้!"

นางพูดออกมาจากใจ ในสายตานางแม้สามีจะอุปนิสัยดีมาก ทว่า
มีความใสซื่อแบบพวกลูกหลานคนรวยอยู่บ้าง กระทั่งร้านค้าที่ของไว้ยังโดน
คนบังคับให้คืนเงินมัดจำได้ก็พอจะดูออกแล้ว

นางในฐานะภรรยาของเขาไม่อาจยื่นชมเรื่องสนุกอยู่ด้านข้าง ควรจะ
พุ่มเทแรงใจช่วยเหลือเขาถึงจะคู่ควรกับคำว่าศีลธรรม

ดังนั้นหลิวเหมียนถึงจึงเอ่ยต่อ "ท่านพี่ เพื่อนบ้านข้างหน้าล้วนเป็น
คนแก่คนแก่ของที่นี่ สามารถสืบข่าวจากพวกเขาได้ การซื้อข้าวเป็นเรื่องใหญ่
ไม่อาจรีบร้อนเกินไป ในเมื่อเจ้าของร้านนั้นเปลี่ยนใจไปแล้ว มีผู้ค่อยๆ เลือกลง
ดีๆ อีกที่ค่อยซื้อใหม่"

เมื่อได้ยินนางพูดเช่นนั้นซุยสิงใจเองก็ตัดปัญหาว่าจะหลอกนางให้
ออกจากบ้านได้อย่างไร จึงเอ่ยเสียงอ่อนโยน "ข้าต้องไปกินเลี้ยงที่อำเภอข้างๆ"

ในเมื่อเจ้าไม่มีอะไรทำ เรื่องซื้อร้านยกให้เจ้าจัดการก็แล้วกัน"

หลิวเหมียนถึงได้ยินคำพูดตรงใจแล้วก็ยังคงกะพริบดวงตาเปี่ยมเสน่ห์
ปริบๆ ก่อนเอ่ยอย่างลึกลับ "ก่อนหน้านี้ข้าป่วยหนัก เรื่องราวมากมายล้วนจดจำ
ไม่ได้ หากทำไม่สำเร็จจะทำอย่างไรเล่า"

ชู่จี้ยิ้มน้อยๆ "ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางแย้ไปกว่าทำร้ายคนในตรอกหรอก
แค่เลือกซื้อร้านค้าเท่านั้น ชื่อที่ถูกต้องใจมาก็พอ"

หลิวเหมียนถึงทำเป็นไม่ได้ยินประโยคก่อนขอซื้อครั้งแรกของสามี ข้า
รู้สึกว่ประโยคครึ่งหลังที่ฟังดูโอหังอย่างต่อเนื่องให้เงินไปจนหมดก็ยังมีหาใหม่ได้
เช่นนี้มีความเป็นบุรุษอย่างมาก

แม้ครอบครัวจะตกต่ำ แต่ถึงอย่างไรสามีก็เติบโตมาในกลุ่มคนชั้นสูง
สายตากับประสบการณ์ล้วนไม่ใช่ว่าพวกเขาชาวบ้านทั่วไปเช่นนั้น

ดังนั้นตอนที่หลิวเหมียนถึงมองใบหน้าหล่อเหลาที่เผยความสุข
ของสามีนางอีกครั้ง แววตานั้นก็อ่อนโยนลงอย่างห้ามไม่ได้

นางตัดสินใจว่าจะต้องไม่ผิดต่อความไว้วางใจของสามี หาซื้อร้านดี
ที่ทำเงินมาให้ได้

7

ชวยสิงใจเสียเวลาเปล่าๆ อยู่ที่นี่ไปหนึ่งคืนก็มากเกินพอแล้ว
หลังเขากินอาหารเช้าเสร็จแล้วเอ่ยกำชับบางอย่างกับหลี่มา
มาตรงประตูบ้านอีกครั้งก็ขึ้นรถม้าจากไป

สำหรับทางตำบลหลังเจวียนนั้น เขายังรู้สึกวางใจ เพราะคนที่จับตาดู
หลิวเหมียนถึงนอกจากหลี่มาในบ้าน นอกบ้านยังมีองค์กรลับอีกนับไม่ถ้วน
หากโจรภพภูลู่วินปรากฏตัวจะไม่มีโอกาสกลับไปอย่างแน่นอน...

กล่าวถึงทางหลิวเหมียนถึง หลังได้รับหน้าที่มานางก็รู้สึกวุ่นวาย
อันแสนน่าเบื่อมีเป้าหมายเพิ่มเข้ามาทันที

หลังกินอาหารเช้าเสร็จเมฆครึ้มสลายหาย แสงอาทิตย์ตกกระทบลงบน
ถนนหิน สภาพอากาศบนถนนสายเหนืออบอุ่นแจ่มใส

หลิวเหมียนถึงเข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม จึงหยิบสั้นรองเท้า

ที่ตนเองต้องการเย็บและให้หลีมามาเตรียมตัวลิสงควัวไว้ตะกร้าหนึ่ง วิ่งไป
พูดคุยเรื่อยเปื่อยกับบรรดาหญิงออกเรือนในตรอก

บรรดาหญิงออกเรือนเหล่านั้นต้อนรับเพื่อนบ้านที่มาใหม่อย่างมาก
หลังทักทายกันเสร็จเรียบร้อยต่างก็ชะเง้องหน้ามอทักชะเย็บปักถักร้อยของ
ซูหยินสกุลซุ่ย

ทันทีที่ได้เห็นเหล่าหญิงออกเรือนพวกนั้นต่างรู้สึกพึงพอใจ ดูท่า
สวรรค์จะยุติธรรม ความโดดเด่นของซุ่ยซูหยินผู้นี้ทุ่มไปบนใบหน้าหมดแล้ว
มือไม่ได้มีความสามารถใดๆ สักนิด ฝีมือนั้นหยาบกระด้างอย่างที่ไม่ว่า
จะทิ่มแทงสามีนางบ้างเลย!

เมื่อได้เห็นความงุ่มง่ามของภรรยาคนงามสกุลซุ่ย ความอิจฉาริษยา
ในใจของเหล่าสตรีก็พากันส่งปลงทันควัน รวมทั้งที่ถั่วลิสงควัวของหลีมามา
อ่อย หญิงออกเรือนทั้งหลายกินของผู้อื่นปากต้องหวาน* จึงยิ่งสนิทสนม
เป็นกันเองกับซุ่ยซูหยินมากขึ้น

หลิวเหมียนถั่งเองก็ไม่พูดเรื่องที่ร้านค้าของสามีตนเองไม่มีแล้ว เพียง
ยิ้มแยม้ออาศัยหัวข้อสนทนาเรื่อยเปื่อยสืบข่าวถึงร้านค้าชายตีบนถนน
พร้อมกับถามด้วยว่าบรรดาร้านที่ตั้งใจขายร้าน ก่อนหน้านี้เสนอราคา
อย่างไรบ้าง

ขณะที่บรรดาสตรีเหล่านั้นคุยกันติดลม หลีมามาที่อยู่ด้านข้างกลับ
มีสีหน้าดำคล้ำอยู่ตลอด

ท่าน้องต้องการให้หญิงสาวผู้นี้เป็นเหยื่อล่อ แต่ให้นั่งอยู่หน้าบ้านตนเอง
จะล่อใจรบกวนได้อย่างไร

ดังนั้นอาศัยช่องว่างที่แต่ละคนแยกย้ายกันกลับไปทำอาหารกลางวัน

* มาจากสำนวน 'กินของผู้อื่นปากต้องหวาน รับของผู้อื่นมือต้องสั้น' หมายถึงได้รับผลประโยชน์จาก
อีกฝ่ายแล้วก็ต้องช่วยเหลืออีกฝ่าย

หลี่มามาจึงเอ่ยกับหลิวเหมียนถึงว่า "ซูหยิน สินค้าชุดแรกของนายท่าน ใกล้จะมาถึงแล้ว หากไม่รีบเลือกร้านให้เรียบร้อยในสองสามวันนี้ เกรงว่า สินค้าเหล่านั้นจะไม่มีที่ให้จัดวางนะเจ้าคะ"

หลิวเหมียนถึงกลับส่งยิ้มให้นางอย่างอ่อนโยน "ไม่ต้องรีบร้อน ข้า มีแผนการในใจแล้ว ประเดี๋ยวตอนบ่ายพวกเราไปเดินดูในตำบล ไม่มีทาง ทำให้สามีเสียเวลาแน่นอน"

พูดจบนางก็กลับเข้าบ้านไปพลิกค้นเสื้อผ้าที่ต้องการใส่ไปเดินดูร้านค้า ในตอนบ่าย

หลี่มามาเห็นสภาพกระท่อมหรือร้านของหลิวเหมียนถึงแล้ว ในใจก็ลอบ ทอดถอนใจยาวๆ พุดไปแล้วที่จริงแม่นางผู้นี้ก็เป็นบุตรสาวของครอบครัวดี ๆ หากตอนแรกไม่ได้ถูกลักพาตัวก็คงมีชีวิตแต่งงานมั่นคงเป็นมารดาคนไปแล้ว

นางรับใช้หญิงสาวผู้นี้มาหนึ่งปี กระจ่างใจดีว่าความจริงนิสัยของ แม่นางผู้นี้ไม่เลว ตอนนี้ได้เห็นอีกฝ่ายตั้งอกตั้งใจทำการค้าเพื่อ 'สามี' นาง ก็รู้สึกเหมือนรับชมจิ้งจอกอยู่

ขอให้ทุกอย่างราบรื่นที่ หลิวเหมียนถึงช่วยท่านอ๋องจับตัวหัวหน้าโจร ได้ในเร็ววัน ถึงเวลานั้นต้องดูว่าท่านอ๋องจะเมตตาไว้ชีวิตแม่นางอาภัพผู้นี้ ได้หรือไม่

แต่พอหลี่มามาได้เห็นหลิวเหมียนถึงหลังแต่งตัวเสร็จกลับนั่งอิงไป แม้ ในหีบเสื้อผ้าของหลิวเหมียนถึงจะไม่มีชุดใหม่ ๆ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเลือกชุด ที่เก่าเพียงนี้มาสวมใส่กระมัง หากนางมองไม่ผิดชุดนั้นเป็นชุดที่แขวนอยู่ใน ลานบ้านซึ่งบ่าวหญิงใ้จะนำมาสวมเวลาผ่าฟืนเท่านั้น

"ซูหยิน ท่าน..."

หลิวเหมียนถึงเอ่ยขัดทันทีโดยไม่รอให้หลี่มามาถามจบ "จะไปซื้อของ

เช่นนี้ หากแต่งตัวดูดีเกินไปจะกลายเป็นแพะอ้วนถูกรอเชือด เจ้ามีเสื้อผ้าเก่าๆ หรือไม่รีบไปเปลี่ยนเร็วเข้า"

หลิวหม่ามาไร้หนทาง ได้แต่ทำตามคำสั่ง เปลี่ยนเป็นชุดที่ซุกจนเก่าแล้ว ตามหลิวเหมียนถึงออกจากบ้าน

เมื่อช่วงเช้าบรรดาหญิงออกเรือนเหล่านั้นเสนอตำแหน่งร้านค้าดีๆ มาอยู่หลายแห่ง แต่หลิวเหมียนถึงดูอยู่ไม่นานก็กลับไป สุดท้ายตอนที้งานไปถึงถนนตะวันออกจู่ๆ ก็หยิบผ้ายาวผืนบางขึ้นมาดบังใบหน้าไว้ พร้อมทั้งกำชับให้หลิวหม่ามาปิดหน้าเช่นกัน จากนั้นถึงได้เดินต่อ

เดินไปไม่กี่ไกลก็เห็นร้านแคบๆ แขนงป้าย 'ขาย' เอาไว้ นางมองสำรวจอยู่ครู่หนึ่งก่อนเดินเข้าไปสอบถามราคา

เดิมทีร้านนี้เป็นร้านขายอาหารกินเล่น ผนังร้านถูกฉาบฉวยและน้ำมันเก่านานปีรมจนสีออกเหลืองคล้ำ ผนังที่คับแคบไม่พุดถึง ซ้ายยังเป็นตรอกที่ปลิวกิวเวกตรอกหนึ่ง ไม่นับเป็นทำเลร้านที่ดีอันใดจริงๆ

แต่หลิวเหมียนถึงกลับดูสนใจมาก นางค่อยๆ ปลดผ้าคลุมหน้าออก ทั้งยังสอบถามราคาขายร้านกับเจ้าแก่ขึ้นมา ตอนแรกเจ้าแก่เห็นนางแต่งตัวอึดคืด เดิมยังหลงคิดว่ามาขายแป้งทอด นี่ก็ไม่ถึงว่านางกลับถามเรื่องขายร้าน จึงอดมองสำรวจอย่างสงสัยไม่ได้

แม้นางผู้นี้มีรูปร่างงดงาม ส่งผลให้ท่าทางของเจ้าแก่เอนอ่อนลงบ้าง ไม่ได้ขับไล่ไสส่งนางโดยหาว่าเป็นพวกต้มตุ๋นในทันที

ทว่าราคาที่เขาพูดกลับไม่สมเหตุสมผลเอามากๆ แค่นี้ก็รู้ว่าไม่ได้เห็นหลิวเหมียนถึงเป็นคนที่จะมาซื้อจริงๆ

หลิวเหมียนถึงยิ้มกล่าวอย่างไม่ร้อนรน "บอกตามตรงบ้านข้าทำกิจการเกี่ยวกับงานศพ ไม่ต้องการร้านค้าที่ดีเลิศ อย่างมากแค่แขนงอักษร

'เตียน'* ดึงดูดผู้คนเท่านั้น ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีความสนใจร้านค้าเล็กๆ เก่าๆ ของท่านหรอก หากท่านเสนอราคาตามจริง วันนี้ข้าก็สามารถตัดสินใจแทนสามี ลงนามสัญญาพร้อมจ่ายเงินได้เลย"

เจ้าของร้านได้ยินนางพูดเช่นนั้น แรกเริ่มขมวดคิ้วด้วยความรู้สึกกังวล อับมงคล จากนั้นลูๆ ดวงตาก็สว่างวาบแล้วเอ่ย "พูดจริงหรือ"

หลิวเหมียนถึงยิ้มน้อยๆ "ไม่ได้หลอกหลวงแน่นอน! เพียงแต่เป็นการค้าเล็กๆ เงินในมือมีไม่มาก ขอให้ท่านเสนอราคาตามจริงด้วย"

ทั้งสองคนต่อรองราคากัน หลิวเหมียนเพียงแค่วิ่งฟังอยู่เงียบๆ ด้านข้างพร้อมเก็บคำพูดก่อนหน้าขึ้นใจไปด้วย แม่นางหลิวอยู่ห่างจากคำว่า 'ภรรยาที่ดี' ไปไกล โชคดีที่ไม่ได้แต่งเข้าไปในตระกูลพ่อค้าสกุลซุยจริงๆ ไม่อย่างนั้นต่อให้มีทรัพย์สมบัติมากกว่านี้ก็คงถูกภรรยาเอาไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยจนหมด

ทั้งๆ ที่ท่านต้องบอกนางว่าจะทำกิจการเครื่องเคลือบดินเผา นางกลับเห็นแก่ของถูก เลือกร้านค้าคับแคบแห่งนี้ มีหน้าซ้ำเมื่อเช้าพวกหญิงออกเรือนเหล่านั้นพูดว่าร้านแบ่งทอดแห่งนี้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับร้านซุยปิง** ซ้างๆ จนลงไม้ลงมือกันหลายครั้ง เกือบถึงตายเสียด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ถึงต้องขายร้านทิ้งแล้วย้ายไปอยู่ที่อื่นแทน

ส่วนเจ้าแก่ว่านข้างๆ มีชื่อเสียงเรื่องชอบใช้กำลัง คนที่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังต่างไม่ยอมมีเพื่อนบ้านนิสัยไม่ดี ไม่มีทางที่จะมีใครมาซื้อ ดังนั้นจึงขายไม่ออกเสียที

ผลปรากฏว่าหลังหลิวเหมียนถึงหารายละเอียดเรียบร้อย กลับกระตือรือร้นมาซื้อของที่ไม่มีใครต้องการ...ช่างสิ้นเปลืองถั่วลิสงที่นางคั่วไป

* เตียน (媵) มีความหมายว่าเช่นให้ผู้ตาย เป็นตัวอักษรสีขาวดำที่มักเห็นแปะอยู่ตามงานศพ

** ซุยปิง เป็นชื่อชนมโหราณ วิธีการทำคือนำแป้งไปปั้น ลักษณะเดิมเป็นแป้งสีขาวฟุ้งคล้ายหมันโถวในปัจจุบันต่อมาเปลี่ยนเป็นคล้ายขนมเปียะแบบแผ่น

เป็นตะกร้ายิ่งนัก

แต่เป้าหมายของท่านอ๋องคือการใช้นางล่อใจ ในเมื่อนางชอบ
สิ้นเปลืองเงิน เช่นนั้นก็เชิญตามสบายใจ

หลังหลี่มามาลอบถล่มตาสีหิ้วเหมียนถึงเจียบๆ ก็ไม่พูดอะไรอีก
เพียงมองนางเจรจากับเจ้าแก้วร้านอย่างคล่องแคล่ว ทั้งยังหาพยายามมา ก่อน
ซื้อร้านนี้ไว้ในราคาต่ำมาก

เหตุผลที่ราคาต่ำมาก นอกจากเพราะหลี่เหมียนถึงใช้ทั้งไม้อ่อน
ไม้แข็งต่อราคาเก่งมากแล้ว ยังเป็นเพราะนางพูดว่าตนเองทำการค้ากับ
คนตายด้วย

เจ้าแก้วร้านแบ่งทอดพ่ายแพ้วจนต้องอยู่ใต้หมัดเท้าของเพื่อนบ้านชั่วร้าย
มาหลายครั้ง ในใจมีความไม่พอใจอัดแน่นอยู่เต็มอก แต่ได้ยินกิจการของ
ผู้ซื้อเขาก็เต็มใจขายในราคาถูกให้นางแล้ว ถึงเวลานั้นอักษร 'เตียน' ตัวใหญ่
ถูกแขวนอยู่หน้าประตู ร่วมกับวงวัวร์กระดาศเด็กกระดาศ* ดูซิว่าใครจะทน
ความอับมงคลไปซื้ออาหารเข้าร้านข้างๆ กินได้บ้าง

แค่คิดก็สาแก่ใจแล้ว ดังนั้นเจ้าแก้วร้านจึงยอมให้อย่างง่ายดายตายมาก
กว่าหลี่เหมียนถึงจะลงนามในสัญญาเสร็จจดวงอาทิตย์ก็เอียงไปทาง
ทิศตะวันตกแล้ว นางกลัวว่าสามีจะกลับมาจะทันหันเหมือนเมื่อคืนอีก
ดังนั้นระหว่างทางกลับบ้านจึงซื้อหมูสามชั้นสามซั้งครึ่ง** มาจากร้านขายเนื้อ
แล้วกลับไปบอกให้หลี่มามาเอาไปทำอาหาร

* วัวร์กระดาศและเด็กกระดาศ เป็นเครื่องกระดาศที่เอาให้คนตายเพื่อนำไปใช้ในปรโลก บางพื้นที่มีธรรมเนียม
เผาหมักกระดาศให้ผู้ชาย และเผาวั้วกระดาศให้ผู้หญิง เพราะสมัยโบราณเชื่อว่าผู้ชายที่ตายแล้วจะไปเป็นขุนนาง
ที่ปรโลก ดังนั้นจึงต้องเผาหมักกระดาศให้ผู้ชายเพื่อนำมาไปใช้ในอีกภพหนึ่ง ในส่วนของผู้หญิง
โดยสมัยโบราณการอาบน้ำและซักล้างจะมีการกำหนดเวลาที่แน่นอน คนที่ใช้น้ำสิ้นเปลืองโดยเฉพาะผู้หญิง
เมื่อตายไปจะต้องถูกลงโทษให้ต้มน้ำที่ตัวเองทำให้สกปรกในชาติที่แล้วให้หมดจึงจะไปเกิดใหม่ได้ ดังนั้นจึงต้อง
เผาวั้วกระดาศเพื่อไปช่วยเจ้านายต้มน้ำสกปรกเหล่านั้น

** ซั้ง (ซั้งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของเงิน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ทว่ารอจนตึกตื่นก็ยังไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูบ้านดังขึ้น นอกจากความผิดหวังแล้ว หลิวเหมียนถึงก็สั่งให้หลี่มามาเนาเนื้อพะไลไปแขวนไว้ในบ่อน้ำ อย่าได้วางทิ้งไว้จนเสีย รอวันอื่นสามีกลับมาบ้านค่อยนำมากิน

ส่วนอาหารเย็นของหลิวเหมียนถึงยังคงเป็นหัวใช้เท้าแห่งกินกับข้าว แต่เนื่องจากว่านางกระหายมากจึงตักน้ำแกงเนื้อมาคลุกข้าวกินด้วย ผลปรากฏว่าหัวใช้เท้าแห่งยิ่งอร่อยมากขึ้นกว่าเดิมอีก

ผ่านไปอีกสองสามวัน ตอนที่ไม้อาจเก็บเนื้อไว้ได้อีกนั้น ก็ยังไม่เห็นเงาของสามีซุขจีจะกลับมา

ในขณะนั้นข่าวว่าร้านแบ่งทอดขายร้านให้กับกิจการเกี่ยวกับคนตาย พลันแพร่กระจายไปทั่ว ทำเอาเจ้าแก่ร้านข้างๆ สบถว่าร้านแบ่งทอดที่ขนย้ายข้าวของออกไปจนหมดอยู่ทุกวัน

วันนี้หลิวเหมียนถึงพาหลี่มามาออกจากบ้านอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ นางแต่งกายดูดี เดินตรงเข้าไปในร้านซุขจีข้างๆ

หลังเข้าไปนางกวาดตามองไปรอบๆ ร้านก่อนถามว่า "ท่านต้องการจะขายร้านหรือไม่"

เจ้าแก่ร้านเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "ร้านข้างๆ ไม่ใช่ร้านข้า ทั้งยังขายออกไปแล้วด้วย หากเจ้าไม่คิดซื้ออะไรก็อย่ามาบังหน้าร้าน!"

หลิวเหมียนถึงได้ยินกลับไม่หงุดหงิดแต่อย่างใด เพียงแค่เอ่ยอย่างเสียดาย "หมอดูดูตำแหน่งที่ตั้งของร้านแห่งนี้แล้วบอกว่าสนับสนุนดวงสามีข้า เหตุใดจึงถูกผู้อื่นซื้อไปเสียแล้วเล่า...ถ้าอย่างนั้นไม่ทราบว่าจะเจ้าแก่สามารถขายร้านของท่านได้หรือไม่"

เพื่อนบ้านนิสัยไม่ดีผู้นั้นเผยสีหน้าหงุดหงิด เดิมคิดอยากไล่คนออกไป

แต่หลังดวงตากลอกหมุนไปรอบหนึ่งก็นึกเปลี่ยนใจ "หากเจ้าซื้อจะเสนอราคา
ที่เท่าไร"

หลังหลิวเหมียนถึงประเมินดูร้านค้าที่ขนาดพอๆ กันแล้วก็เสนอราคา
ที่ต่ำยิ่งกว่าราคาที่นางซื้อร้านแป้งทอดเสียอีก

เพื่อนบ้านนิสัยไม่ดีได้ยินแล้วเอ่ยอย่างไม่พอใจ "แม่นางมาล้อเล่น
หรือไร! ราคานี้ไม่ขาย!"

หลิวเหมียนถึงได้ยินก็เอ่ยอย่างไม่หวั่น "ไม่ขายก็ไม่ใช่ไร ข้าเพิ่งย้าย
มาที่นี่ แค่งฟังตามที่หมอดูดวงให้เท่านั้น หากท่านเสนอราคาที่เหมาะสมมา
ข้าก็จะซื้อโดยไม่ต้องเสียเวลา หากไม่ข้ายังต้องไปสืบข่าวต่ออีก อย่างน้อย
ก็ต้องรู้ว่าบนถนนแถบนี้มีกิจการอะไรอยู่บ้าง หากขัดกับกิจการข้าข้ามิใช่ว่า
อับมงคลหรือหรือ เกรงว่าต่อไปให้ขายต่ออย่างนี้จะขายไม่ออก..."

เมื่อได้ยินนางพูดเช่นนี้ใบหน้าทีดูร้ายของเพื่อนบ้านนิสัยไม่ดี
พลันมีความลำบากใจเพิ่มเข้ามา "ข้าเห็นว่าแม่นางเป็นคนตรงไปตรงมา
บอกตามตรงว่าเมื่อก่อนก็เคยมีคนมาเสนอราคา แต่ทำไมคิดซื้อจริงจัง
ชวนให้คนรังเกียจนัก หากแม่นางตั้งใจจะซื้อจริงๆ ก็เชิญนั่งก่อน ข้าขอไป
ปรึกษากับภรรยาข้าสักครู่ ดูว่านางเต็มใจหรือไม่"

ประโยคที่คล้ายไม่เจตนาเมื่อครู่ของหลิวเหมียนถึงใจดำของเจ้าแก้ว
เข้าเต็มๆ ตอนนี้ร้านข้างๆ ยังคงแขวนป้ายเก่าของร้านแป้งทอดอยู่ รอดผ่านไป
อีกไม่กี่วันกระดาดาชยมทูตหัววัวหน้าม้า* มาวางเมื่อใด ร้านของเขาได้รับ
ผลกระทบไม่พุดถึง เกรงว่ากระทั่งคนซื้อต่ออย่างจะไม่มีด้วยซ้ำ อาศัยโอกาส
ตอนที่หญิงสาวต่างถิ่นผู้นั้นยังไม่รู้เรื่องรู้ราวตั้งราคาขายให้นาง แล้วตนค่อย
หาซื้อร้านใหม่อีกทีดีกว่า!

* ยมทูตหัววัวหน้าม้า คือยมทูตสองตนผู้รับใช้อยู่ข้างกายพญายมในนรกตามคติความเชื่อแบบจีน ทั้งสอง
มีรูปร่างเหมือนคน แต่ตนหนึ่งมีหัวเป็นวัว อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า

สุดท้ายหลี่มามากก็ได้แต่มองดูหลิวเหมียนถึงผู้มีปากฉะฉานซื้อร้านค้าแห่งนี้มาได้ในราคาที่ต่ำไม่ต่างจากร้านเบ็งทอดมากเท่าไรนัก

มาถึงตอนนี้นางมองค้ายกลที่หลิวเหมียนถึงวางไว้ ออกแล้วเช่นกัน อีกฝ่ายตั้งใจจะซื้อร้านค้าสองร้านที่ตั้งอยู่ข้างกัน จากนั้นค่อยรวมเป็นร้านเดียวกันแต่แรกแล้ว

แม้จะซื้อมาถึงสองร้าน แต่เพราะว่าราคาถูกมาก เมื่อรวมราคาทั้งสองร้านแล้วก็ยังเหมาะสม ต่อให้เพิ่มค่าปรับปรุงเข้าไปด้วยก็ยังถูกกว่าราคาร้านค้าดีๆ ที่อื่น

ในตอนที่หลิวเหมียนถึงได้สัญญาร้านค้าสองฉบับมาไว้กับมือในที่สุด นางก็ผ่อนคลายหายใจยาวๆ แล้วยิ้มพลางเอ่ยกับหลี่มามาก "โชคที่ไม่ผิดต่อหน้าที่ที่ได้รับมา ในที่สุดก็ซื้อร้านค้าได้ ข้าดูมาก่อนแล้ว เดิมทีร้านทั้งสองเป็นบ้านหลังเดียวกัน ผนังกันน่าจะเติมเข้ามาภายหลัง เจ้าของเดิมแบ่งขายออกเป็นสองส่วน ดังนั้นตอนทุบผนังกันทิ้งก็น่าจะง่ายตาย หลังทาสีร้านแล้ว ตกแต่งใหม่ ท่านพิทักษ์จะใช้งานร้านได้แล้ว อีกอย่าง..."

นางชี้ไปยังคลองหลังร้านแล้วเอ่ยต่อ "วันนี้ได้ยินพวกเพื่อนบ้านพูดว่า ช่วงนี้เหวี่ยงอ่องกำลังขุดสร้างทางน้ำ คลองหลังร้านพวกเราจะเชื่อมไปถึงแม่น้ำที่ขุดใหม่ วันหน้าเรือก็จะเดินทางไปมาสะดวกยิ่งขึ้น เวลาส่งสินค้าไม่จำเป็นต้องเสี่ยงโยกคลอนบนเกวียนอีก ป้องกันไม่ให้เครื่องเคลือบดินเผา แสนล้ำค่าถูกแรงสั่นสะเทือนจนแตกหักได้ด้วย"

หลี่มามารับฟังอยู่เงียบๆ แต่ในใจรู้สึกนับถือหญิงสาวผู้นี้จริงๆ แม้ฝีมือเย็บปักของนางจะดูไม่ได้เอาเสียเลย แต่ความรู้ด้านทำการค้านี้เป็นของจริง ทำเลของร้านค้าแห่งนี้ก็เลือกซื้อได้ยอดเยี่ยมนัก

น่าเสียดายที่สามีของนางไม่ใช่พ่อค้าตัวจริง...คิดมาถึงตรงนี้หลี่มามาก

พลันถอนหายใจออกมากะทันหัน นึกสงสารแม่นางที่แสนฉลาดเฉลียว
ทว่าไร้ที่พึ่งพิงผู้ขึ้นมาจากใจจริง

8

แม้ระยะนี้เงินใจจะมีการซ่อมบำรุงเส้นทางน้ำ แต่หลายคนก็ไม่ได้คิดไปถึงเรื่องที่ดินล่องภายในจะเชื่อมถึงกันแล้วที่ดินมีราคาเพิ่มมากขึ้นนี้สักนิด

หากนายท่านของตนเป็นพ่อค้าผู้หนึ่งจริงๆ ก็สามารถนั่งรอวันที่ราคาที่ดินของร้านค้าปลีกบริเวณแห่งนี้เพิ่มสูงขึ้นได้เลย

หลิวเหมียนถึงกำลังนึกด้วยความตื่นตื้นก็ได้ยินเสียงเอ่ยหยอกเข้าดังมาจากข้างนอกร้าน "ท่านแก้ว ท่านมีภรรยาดีๆ เช่นนี้ วันเวลาที่จ้ะรำรวยเทียบเคียงบ้านเมืองคงอยู่อีกไม่ไกลแล้ว!"

หลิวเหมียนถึงเงยหน้ามอง ที่แท้เป็นหมอเทวดาจ้าวที่รักษานางกำลังเดินเคียงข้างมากับสามีนางซุ่ยจิว

พวกเขาต่างเป็นบุรุษรูปโฉมหล่อเหลารูปร่างสูงโปร่ง ทั้งยังอยู่ในอารมณ์หรูหรา คีระชะสวมนกวนหยก* ดูสะอาดุดตาผู้คน โชคยังดีที่ที่นี้เป็น

* กวน เป็นคำเรียกของเกี้ยวหรือมงกุฎที่ช่วยพยุงผู้ขายเงินในสมัยโบราณ

ตรอกปลีกล้วย ไม่น่าอย่างนั้นแค่ชู้ยิวคนเดียวก็ตั้งดูดยาตาหญิงสาว
ที่เดินผ่านไปให้หยุดยืนดูได้แล้ว

ช่วงนี้หิวเหมียนถึงไม่ได้เจอหน้าสามมีเลย ตอนนี้ได้มาพบกันที่นี้
จึงดีใจมาก รีบเข้าไปคารวะทั้งสองคน "ท่านพี่กับท่านหอมเทวดามาที่นี้
ได้อย่างไรกัน"

จ้าวเฉวียนแยงเอ่ยกลับหัวเราะตอบ "ข้ากับท่านเก่าไปเยี่ยมสหยา
ที่อำเภอข้างเคียง เพิ่งกลับมา บังเอิญเห็นเจ้าเดินนำชายช่างมาทางนี้จึง
ตามมาดู..."

ทุกวันนี้ยังจ้าวเฉวียนได้เจอหิวเหมียนถึงก็ยิ่งพึงพอใจมากขึ้น แม้
ในจวนของเขาจะมีภรรยาและอนุมากมายน แต่ก็มีเพียงพวกคนที่รู้จักใช้เงิน
ไม่รู้รู้จักดูแล

ภรรยาเอกของเขาเป็นบุตรสาวคนโตของอันกั้วกง* นิสัยเฉยชา
หลงใหลในสรรพธรรมตามมารดา นาง เริ่มแรกหากไม่ใช่อันกั้วกงขัดขวางไว้
สุดกำลัง ก่อนแต่งงานนางยังเคยตั้งปณิธานจะออกบวชเป็นชีเสียด้วยซ้ำ

คนศึกษาในพระธรรมให้ความสำคัญกับเรื่องความสงบสุขและใจกว้าง
แต่ภรรยาแสนดีของเขากลับดีนักเชียว ถึงขั้นศึกษาจนเสียสติ ไม่สนใจ
เรื่องทางโลก หลังแต่งงานมาไม่มีความรู้สึกผูกพันอันสามภรรยาใดๆ ใ้กัน
ในสายตานางแล้วจ้าวเฉวียนยังน่าสนใจสู่ปลาไม้** ไม่ได้ด้วยซ้ำ

มีนายหญิงที่วันๆ เก็บตัวอยู่ในห้องพระ เรื่องจีปาละต่างๆ ในจวนโหว
ก็สืบสนวุ่นวายไปหมด ดังนั้นท่านโหวจ้าวจึงคิดว่าหากอนาคตเขาพา

* กั้วกง เป็นบรรดาศักดิ์ของขุนนางจีนในสมัยโบราณ แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีคุณงามความชอบ
โดยบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นอ่องคอง โหว ป้อ จื่อ หนาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อย
ต่างกัน กั้วงถึงเป็นขั้นสูงสุดในลำดับง

** ปลาไม้ คือไม้แกะสลักทรงกลมคู่กับไม้ที่ใช้เคาะ ใช้สำหรับเคาะตอนสวดมนต์เพื่อฟังสมาธิและให้จังหวะ
ในการสวดมนต์ เดิมเป็นอุปกรณ์ของศาสนาเต๋าแต่ศาสนาพุทธในจีนนำมาใช้

หลิวเหมียนถึงเข้าบ้าน คนที่เฝ้าลิยวฉลาดอย่างนางจะต้องจัดการงานภายใน
จนไหวได้อย่างแน่นอน

หลิวเหมียนถึงได้ยินเขาพูดก็เพียงแค่นิ่งเฉยๆ ตอบอย่างสุภาพ ด้วย
กลัวว่าสามีจะรีบใช้งานร้านค้า ดังนั้นหลังได้ร้านมาหลิวเหมียนถึงก็จ้างช่าง
จำนวนหนึ่งมาจากตลาดตะวันตก เตรียมจะปรับปรุงร้านค้าทันที

เพื่อเป็นการประหยัดเงิน งานหลายอย่างที่ไม่จำเป็นต้องใช้แรง
ต่างมีนางกับบ่าวหญิงสองคนเป็นผู้ทำ

ภายในร้านยามนี้จึงค่อนข้างวุ่นวาย ไม่เหมาะจะนั่งลงพูดคุย

หลิวเหมียนถึงเห็นว่าวันนี้สามีสวมชุดสีขาวสะอาดสะอ้าน ไม่เหมาะจะ
อยู่ในร้านที่มีแต่กลิ่นควันกลิ่นน้ำมันจนจัดเช่นนี้ จึงเอ่ยปาก "ประเดี๋ยวข้าจะให้
หลี่มามากลับบ้านไปทำอาหารก่อน ท่านที่สามารถพาท่านหมอเทวดาจ้าว
ไปพักผ่อนที่บ้านก่อนได้นะเจ้าคะ"

ทว่าในใจท่านโหวจ้าวมุ่งหมายบางอย่างไว้ พอได้เห็นหลิวเหมียนถึง
เขาย่อมรู้สึกปวดใจเหมือนเห็นคนในครอบครัวตนเองอยู่บ้าง

เมื่อเห็นนางหันตัวกลับเข้าร้าน ถกกระป๋องขึ้นบันไดไปตั้งกระดาศ
เคลือบน้ำมันเก่าบนผนังออกด้วยตนเอง จ้าวเฉวียนก็รีบพับแขนเสื้อแล้ว
กล่าวทันที "แม่ นางหลิว...เจ้าลงมาพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าทำให้เจ้าเอง"

พูดจบเขาก็ป็นขึ้นโต๊ะมาแย่งตั้งกระดาศเคลือบน้ำมันออก เมื่อเห็นว่า
ขนาดท่านโหวยังขึ้นที่สูง บ่าวชายของเขาย่อมไม่อาจอยู่ว่างได้ เข้ามาช่วย
ด้วยเช่นกัน

ส่วนไม่หุบปากชายของซุยสิงโจวย้ายเก้าอี้ตัวหนึ่งจากในร้านออกมา
วางหน้าประตูให้ท่านอ่องนั่งลง

ซุยสิงโจวไม่ได้นั่งลง แม้ยามนี้จะเป็นช่วงเช้า ภายในตรอกเองก็

เงียบสงบไร้ผู้คน แต่หากเขานั่งลงไม่ใช่จะเป็นอุปสรรคต่อการใช้หัวใจเหมือนถึง
 ล้อศัตรูหรือ

ทว่าเมื่อเขามองจ้าวเฉวียนที่ขยับขยับแข้งผิดปกติก็นึกเข้าใจความคิด
 ของอีกฝ่ายขึ้นมา หลงเสน่ห์หัวใจเหมือนถึงเข้าแล้วจริงๆ ด้วย!

คิดถึงตรงนี้เขาก็พูดเสียงกร้าวขึ้น "สหาย ประเดี๋ยวจะไปงานแข่ง
 หมากล้อมไม่ทันแล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Nagra6>